

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHERINE APPLGATE

# Görünmez Kedi

Bazen  
tek ihtiyacın olan  
bir arkadaşır.

4. Baskı

Doğan Egmont

*Görünmez Kedi*

**Orijinal adı:** *Crenshaw*

**Yazan:** Katherine Applegate

**Türkiye yayın hakları:**

Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

[www.de.com.tr](http://www.de.com.tr)

**4. Baskı:** İstanbul, 2019

**ISBN:** 978-605-09-4603-1

**Sertifika no:** 11940

**Çeviri:** Deniz Başkaya

**Yayına hazırlayan:** Esra Kökkılıç

**Kapak tasarımı:** Serkan Yolcu

**Grafik uygulama:** Havva Alp

**Basım yeri:** Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülhahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

**Sertifika no:** 11965

---

**Toplu sipariş için tel:** (0212) 373 77 44 **E-posta:** [satis@de.com.tr](mailto:satis@de.com.tr)

KATHERINE APPLEGATE

# Görünmez Kedi

**Doğan Egmont**

*Okunak gelecektir*

[www.de.com.tr](http://www.de.com.tr)



*Annem, babam ve sevgili eşime.  
Beni her gün yeniden mucizelerin  
varlığına inandırdıkları için...*



*Jake için*



Dr. Sanderson:

“İyi düşün Dowd. Bir zamanlar, bir yerlerde Harvey adında bir tanıdığın yok muydu? Bu isimde birini hiç tanımadın mı?”

Elwood P. Dowd:

“Hayır, o isimde bir kişiyi bile tanımadım doktor. Belki de bu yüzden buna çok ümit bağlamışımdır.”

– Mary Chase, *Harvey* (1944)



**bir**

*Kapı, açılmak içindir*

*Çukur Kazmak İçindir: İlk Tanımların İlk Kitabı,  
yazan Ruth Krauss, resimleyen Maurice Sendak*



**bir**

Sörf yapan kedi hakkında birçok tuhaf şey fark ettim.

Bir numaralı şey: O sörf yapan bir kedi idi.

İki numaralı şey: Üzerinde bir tişört vardı. Tişörtte KEDİLER EN BÜYÜK, KÖPEKLER SÜMSÜK yazıyordu.

Üç numaralı şey: Elinde açılmamış bir şemsiye vardı. Islanmaktan çekiniyormuş gibi. Bir düşününce bu, sörf yapmanın amacına aykırı gibi.

Dört numaralı şey: Sahildeki başka hiç kimse onu görmüyor gibiydi.

Güzel bir dalga yakalamıştı ve iyi kayıyordu.

Fakat kedi kıyıya yaklaşırken şemsiyesini açma hatasına düşmüştü. Bir rüzgâr onu göğe çıkardı. Birkaç saniye farkla bir martıyı ıskaladı.

Martı bile onu fark etmiyor gibiydi.

Kedi, tüylü bir balon gibi süzülüyordu. Dosdoğru yukarı baktım. Kedi de dosdoğru aşağı. El salladı.

Kürkü siyah beyazdı. Penguen tarzı. Tek eksiği bir papyon ve silindir şapkeydi. Hoş bir yere gider gibi bir hali vardı.

“Crenshaw,” diye fısıldadım.

Etrafıma bakındım. Kumdan kale yapanları, frizbi atanları ve yengeç kovalayanları gördüm. Fakat gökte süzülen, şemsiyeli, sörfçü kediye bakan hiç kimseyi görmedim.

Gözlerimi yumup ona kadar saydım. Yavaşça.

On saniye, delilik etmeyi bırakmak için yeterli bir süre gibi gelmişti bana.

Biraz başım dönüyordu. Fakat karnım acıktığında başım dönerdi benim. Kahvaltıdan beri ağzıma bir lokma girmemişti.

Gözlerimi açtığımda rahatlayıp iç çektim. Kedi gitmişti. Gökyüzü sonsuz ve boştu.

*Pat.* Şemsiye ayak parmaklarımın birkaç santim ötesine dev bir dart gibi saplandı.

Kırmızı ve sarı plastikten şemsiyenin üzerinde küçük, gülümseyen fare resimleri vardı. Sapında pastel harflerle BU ŞEMŞİŞKO CRENSHAW'A AİTTİR yazılmıştı.

Gözlerimi yumdum. Ona kadar saydım. Gözlerimi açtığımda şemsiye –şemşişko ya da her neyse– kaybolmuştu. Tıpkı kedi gibi.

Haziranın sonlarıydı. Hava güzel ve sıcaktı. Fakat ürperdim.

Kendimi bir havuzun en derin kısmına dala-cakmışım gibi hissettim.

Bir başka yere gidiyorsun. Henüz oraya varmadın. Fakat geri dönüş olmadığını biliyorsun.

## iki

Mesele şu: Ben hayali arkadaşları olacak türde biri değilim.

Cidden. Sonbaharda beşinci sınıfa geçeceğim. Benim yaşımda biri için adının deliye çıkması iyi değildir.

Gerçekleri severim. Hep de sevmişimdir. Gerçek şeyleri. İki kere iki dört eder türü gerçekleri. Brüksel lahanasının tadı kirli oraba benzer gibi gerçekleri.

Tamam, belki ikincisi sadece bir görüş. Yine de hiç kirli çorap yemediğimden yanılıyor olabilirim.

Gerçekler biliminsanları için önemlidir. Ben de

büyüdüğümde bir biliminsanı olmak istiyorum. En sevdiğim de doğayla ilgili gerçeklerdir. Özellikle de insanlara *hadi oradan* dedirten doğayla ilgili gerçekler.

Mesela bir çitanın saatte yüz beş kilometre hızla koşabilmesi gerçeği gibi.

Ya da başsız bir hamamböceğinin iki hafta hayatta kalabilmesi gerçeği.

Ya bir boynuzlu kertenkelenin öfkелendiğinde gözlerinden kan fışkırtabildiği gerçeği.

Ben bir hayvan bilimci olmak istiyorum. Bu hangi bilim alanına giriyor bilmiyorum. Şu ara yarasalar gerçekten hoşuma gidiyor. Çitaları, kedileri, köpekleri, yılanları, sıçanları ve denizineklerini de seviyorum. Dolayısıyla bunlar bazı seçenekler.

Dinozorları da seviyorum. Hepsinin ölü olması hariç. Bir ara arkadaşım Marisol'la paleontolojist olmak ve dinozor fosilleri aramak istiyorduk. Marisol kazı alıştırması olsun diye kum havuzuna tavuk kemikleri gömerdi.

Marisol'la bu yaz köpek gezdirme hizmeti vermeye başladık. İsmi Gez Gör Yürüyüş. Bazen köpek gezdirirken birbirimize doğayla ilgili bilgiler veriyoruz. Dün Marisol bana bir yarasanın bir saatte bin iki yüz sivrisinek yiyebildiğini söyledi.

Gerçekler öykülerden çok daha iyidir. Bir öyküyü göremezsiniz. Elinize alıp ölçemezsiniz.

Bir denizineğini de elinize alamazsınız. Yine de... şöyle bir düşündüğünüzde öyküler yalandır. Ben de bana yalan söylenmesinden hazzetmem.

Hayal ürünü şeylere hiçbir zaman ilgim olmadı. Küçükken Batman kostümü giymedim. Pelüş hayvanlarla konuşmadım. Ya da yatağımın altında canavarlar olduğundan endişe etmedim.

Anne babamın dediğine göre henüz anaokuluna gitmediğim zamanlarda herkese, dünyanın belediye başkanı olduğumu söylüyormuşum. Fakat birkaç gün sürmüş bu da.

Tamam, Crenshaw dönemim de oldu. Fakat çoğu çocuğun hayali bir arkadaşı olur.

Bir keresinde annemle babam beni alışveriş merkezindeki Paskalya Tavşanı'nı görmeye götürmüşlerdi. Sahte çimlerin üzerinde, dev bir sahte sepetin içindeki dev bir sahte yumurtanın yanında dikilmiştik. Tavşanla poz verme sırası bana geldiğinde tavşanın pençesine bakıp onu çıkarıvermiştim.

Pençenin içindeki bir adamın eliydi. Altın bir yüzüğü, parmaklarında sarı tüyler vardı.

“Bu adam tavşan değil!” diye bağırıyordum. Küçük bir kız avazı çıktığı kadar haykırmıştı.

Alışveriş merkezinin müdürü bizi dışarı atmıştı. Ne yumurta şeklindeki şekerlerle dolu bedava sepeti almış ne de sahte tavşanla fotoğraf çektirmiştim.

İlk kez o zaman insanların gerçeği işitmekten her zaman hoşlanmadıklarını fark etmiştim.

##    

Paskalya Tavşanı olayının ardından annemle babam endişelenmeye başlamıştı.

Dünyanın belediye başkanı olduğum iki gün hariç hayal gücüm pek yok gibiydi. Belki de benim fazla olgun olduğumu düşünüyorlardı. Fazla ciddi.

Babam, zamanında bana daha çok masal anlatsa acaba daha farklı olur muydum diye düşünüyordu.

Annem hayvanların birbirlerini yedikleri doğa belgesellerini o kadar çok izlememe izin vermekle hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Büyükannemden tavsiye istemişlerdi. Yaşıma göre fazla olgun davranıp davranmadığımı öğrenmek istiyorlardı.

Büyükannem onlara endişelenmemelerini söyledi.

Bir de ne kadar erişkin gibi görünsem de ergenliğe ulaştığımda kesinlikle bu durumun tersine döneceğini.

## dört

Crenshaw, onu kumsalda görmemden üç saat sonra tekrar belirdi.

Bu kez sörf tahtası yoktu. Şemsiyesi de.  
Bedeni de.

Yine de... Onun orada olduğunu biliyordum.

Saat akşam sekize geliyordu. Kız kardeşim Robin'le salonumuzda mısır gevreği topu oynuyorduk. Karnınız acıktığında ve sabaha kadar yiyecek pek bir şeyiniz olmadığında mısır gevreği topu etkili bir numara. Bu oyunu midelerimiz birbirlerine homurdandığında icat etmiştik. *Vay, şimdi bir dilim biberli pizza olsa ne yerdim. Kar-*

nım guruldardı. Sonra da Robin'in karnı guruldardı. *Evet, ya da fıstık ezmeli bir Ritz krakeri.*

Robin, Ritz krakerlerine bayılır.

Mısır gevreği topu oynaması kolay bir oyun. Tek ihtiyacınız olan birkaç Cheerios tahıl gevreği hat-ta parçalanmış bir parça ekmek. Şeker yememeniz için sizi uyaran anneniz ortalıkta görünmüyorsa M&M'ler de olur. Fakat Cadılar Bayramı'nın er-tesinde değilseniz muhtemelen elinizde hiç M&M olmaz.

Bizim evde bu şekerler göz açıp kapayıncaya kadar tükeniyor.

Önce atış için bir hedef seçersiniz. Bir kâse ya da fincan olabilir bu. Çöp kutusu kullanmayın çünkü çöp kutularında mikrop olabilir. Bazen Robin'in T-ball\* kepini kullanıyorum. Her ne kadar o da epey iğrenç olsa da.

Robin beş yaşında bir kıza göre feci terliyor.

---

\* *Tee-ball* da denilen, çocukların oynadığı bir çeşit beyzbol. Beyzboldan farklı olarak çocuğun sopayla vurduğu top alçak bir direğin üzerinde durur. (ç.n)

Yaptığınız şey bir parça gevrekle basket atmaya çalışmak. Kural, sayı yapana dek o parçayı yememek. Hedefinizin uzakta olduğundan emin olmalısınız ki yiyeceğinizi çok çabuk bitirmeyin.

Oyunun püf noktası ise hedefi buldukça aç olduğunuzu unutmanız. En azından bir süre için.

Ben Cherrios, Robin ise Frosted Flakes kullanmaktan hoşlanıyor. Fakat dolap boş olduğunda fazla seçici olamıyorsunuz. Annem zaman zaman böyle diyor.

Mısır gevreğiniz kalmamışsa ve mideniz hâlâ gurulduyorsa dikkatinizi dağıtmak için her zaman sakız çiğnemeyi deneyebilirsiniz. Sakızınızı tekrar kullanmak istiyorsanız kulağınızın arkası iyi bir gizleme yeri olabilir. Tadı kaçsa da dişleriniz için antrenman olur.

Biz babamın buğday kepekli kahvaltılık gevreğini Robin'in kepine atmakla meşgulken Crenshaw tekrar ortaya çıktı. Ya da en azından çıkar gibi oldu. Atış sırası bendeydi. Deliksiz bir atış

yaptım. Gevreği almaya gittiğimde yerinde dört mor jelibon buldum.

Mor jelibonlara bayılırım.

Jelibonlara uzun süre baktım. Nihayet “Bu jelibonlar nereden geldi?” diye sordum.

Robin kepi eline aldı. Keki çekiştirsem de neden sonra vazgeçtim. Robin ufak tefek olabilir. Fakat onunla dalaşmak istemezsiniz.

Isırır.

“Sihir bu!” dedi Robin. Jelibonları paylaştırmaya başladı. “Bir bana, bir sana, iki bana...”

“Cidden, Robin. Dalga geçmeyi bırak. Nereden?”

Robin iki jelibonu ağzına attı. “Beğnileğğ uğ-ğışşmayı bığaaak,” dedi. Herhalde şekercede bu “Benimle uğraşmayı bırak,” anlamına geliyordu.

İri, Labrador cinsi köpeğimiz Aretha neler olup bittiğini görmek için hemen yanımıza koştu. Robin “Sana şeker yok,” dedi. “Sen köpeksin bu yüzden de köpek maması yiyeceksin genç bayan.”

Fakat Aretha şekerle ilgilenmiyor gibiydi. Ha-

vayı kokluyordu. Bir misafir yaklaşıyormuş gibi kulakları ön kapıya doğru eğilmişti.

“Anne,” diye bağırdım. “Jelibon almış mıydın?”

Annem mutfaktan “Tabii,” diye seslendi. “Hav-yarla beraber yenecek.”

İki jelibonumu elime alıp “Ben ciddiym,” dedim.

Annem “Sadece babanın tahıl gevreğini ye Jackson,” dedi. “Bir hafta kaka yapabilirsin.”

Bir saniye sonra annem elinde bulaşık kurulum-beziyle kapı aralığında belirdi. “Hâlâ karnınız aç mı?” İç çekti. “Akşam yemeğinden kalan biraz peynirli makarnam var. Bir de paylaşabileceğiniz bir yarım elma.”

Hemen “Ben iyiyim,” dedim. Eskiden, evde hep yiyeceğimiz olduğunda en sevdiğim yiyecekler bittiğinde sızlanırdım. Fakat son zamanlarda her şeyimiz eksikti. Annemle babamın da bu yüzden kendilerini kötü hissettikleri duygusuna kapılı-yordum.

Robin “Jelibonumuz var anne,” dedi.

“Eh, tamam o zaman,” dedi annem. “Besleyici değeri olan bir şeyler yediğiniz sürece sorun yok. Yarın Rite-Aid’den maaşımı alacağım. İş çıkışı markete gidip yiyecek bir şeyler alırım.”

Annem başını hafifçe salladı. Bir listeden bir şeyi eksiltmiş gibi. Sonra mutfağa döndü.

Robin sarı atkuyruğunu parmağında çevirerek bana “Jelibonlarını yemeyecek misin?” diye sordu. “Çünkü benden sana büyük bir iyilik yapmamı istiyorsan sanırım senin için onları yiyebilirim.”

“Yiyeceğim,” dedim. “Sadece... henüz değil.”

“Neden? Renkleri mor. En sevdiğinden.”

“Önce onlar hakkında düşünmem gerek.”

“Sen gerçekten tuhaf bir kardeşsin,” dedi Robin. “Odama gidiyorum. Aretha giyinme oyunu oynamak istiyor.”

“Bundan şüpheliyim,” dedim. Bir jelibonu ışığa tuttum. Gayet zararsız görünüyordu.

Robin köpekle giderken “Aretha şapkalardan

hoşlanıyor,” dedi. “Çoraplardan da. Öyle değil mi bebeğim?”

Aretha kuyruğunu salladı. Her şeye vardı o. Fakat Robin’le giderken omzunun üzerinden ön pencereye bakıp sızlandı.

Pencerenin kenarına gidip dışarı baktım. Kanepenin arkasına göz attım. Holdeki dolabı açtım.

Hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Sörf yapan kediler yoktu. Crenshaw yoktu.

Sahilde gördüğüm şeyden kimseye bahsetmemiştim. Robin’e anlatsam onunla dalga geçtiğimi düşünürdü. Annem ve babam ise iki şeyden birini yapardı. Ya paniğe kapılıp delirdiğimden endişe ederler ya da görünmez arkadaşımınla takılıyormuş gibi yapmamın çok sevimli olduğunu düşünürlerdi.

Jelibonları kokladım. Üzüme benzer bir kokuları yoktu. İyi anlamda. Gerçek görünüyordular. Dokunduğumda verdikleri his de gerçektir. Gerçek küçük kız kardeşim de bu jelibonlardan biraz yemişti.

Biliminsanları için bir numaralı kural şudur: Her zaman her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır. Tek yapmam gereken bu mantıklı açıklamayı bulmaktır.

Belki jelibonlar gerçek değildi; ben de yorgun ya da hastaydım. Hatta hayaller görüyor da olabiliyordum.

Elimi alnıma götürdüm. Ne yazık ki ateşim yok gibiydi.

Belki de uyuyordum. Uzun, tuhaf, son derece sinir bozucu bir rüyanın ortasında kalmıştım.

Yine de... Elimdeki jelibonlar son derece gerçek görünmüyor muydu?

Belki sadece karnım açtı. Açlık insanların kendilerini epey tuhaf hissetmesine neden olabiliyordu. Hatta deli gibi hissetmelerine.

İlk jelibonumu yavaşça ve dikkatle yedim. Küçük küçük ısırırsanız yiyeceğiniz daha uzun ömürlü olur.

Kafamın içinde bir ses “Yabancılardan asla şe-

ker alma,” dedi. Fakat Robin’e bir şey olmamıştı. İşin içinde bir yabancı varsa görünmez bir yabancıydı bu.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Fakat şimdilik sadece mor jelibonların tadının buğday kepekli kahvaltılık gevrekten çok daha iyi olduğundan emindim.

## beş

Crenshaw'la üç yıl kadar önce, birinci sınıfı bitirmemin hemen ardından karşılaştım.

Akşamın erken saatleriydi. Ailemle otoyolun kenarındaki bir dinlenme tesisine park ettiğimiz arabamızdaydım. Bir piknik masasının yanındaki çimlerin üzerinde uzanıyor, yeni yeni belirmeye başlayan yıldızlara bakıyordum.

Bir gürültü işittim. Kaykay tekerleklerinin çakıllar üzerinde çıkardığı sestti bu. Yattığım yerde dirseklerimin üzerinde doğruldum. Gerçekten bir kaykaycı park yerinde ilerliyordu.

Olağandışı biri olduğunu hemen fark ettim.

Siyah beyaz bir kedi yavrusuydu bu. İri, boyu benden uzun bir kedi yavrusu. Gözleri sabah güneşi altında parıldayan çim rengindeydi. Başında San Francisco Giants beyzbol takımının siyah ve turuncu kepi vardı.

Kaykayından inip bana doğru yürümeye başladı. Bir insan gibi iki ayağı üzerinde dikiliyordu.

“Miyav,” dedi.

Ben de kibarca olacağını düşünerek “Miyav,” diye yanıt verdim.

Üzerime abanıp saçlarımı kokladı. “Hiç mor jelibonun var mı?”

Hızla ayağa kalktım. Şanslı günüydü. Ne de olsa blucinimin cebinde iki mor jelibon vardı.

Jelibonlar biraz ezilmişse de ikimiz de birer tane yedik.

Kediye adımın Jackson olduğunu söyledim.

Evet, dedi kedi, tabii ki öyle.

Ona isminin ne olduğunu sordum.

Bana isminin ne olmasını istediğimi sordu.

Şaşırtıcı bir soruydu bu. Fakat onun şaşırtıcı biri olduğunu zaten anlamıştım.

Bir süre düşündüm. Büyük bir karardı bu. İnsanlar isimlere çok önem verirdi.

Nihayet “Crenshaw iyi bir kedi ismi olur sanırım,” dedim.

Kedi gülümsemedi. Çünkü kediler gülümsemez.

Fakat memnun olduğunu fark etmiştim.

“O halde Crenshaw olsun,” dedi.

## altı

Crenshaw isminin aklıma nereden geldiğini bilmiyorum.

Ailemde kimse Crenshaw adında birini tanımıyor.

Crenshaw adında akrabamız, arkadaşımız ya da öğretmenimiz yok.

Mississippi'deki ya da Pennsylvania'daki Crenshaw'a hiç gitmedim. Los Angeles'taki Crenshaw Bulvarı'na da.

Crenshaw adında biri hakkında bir kitap okumadığım gibi, içinde Crenshaw geçen bir televizyon programı da izlemedim.

Nedense Crenshaw bana uygun görünmüştü işte.

Ailemdeki herkes ismini birinden ya da bir şeyden almıştı. Babama, büyükbabasının ismi verilmiş. Anneme, teyzesinin adı. Öte yandan kız kardeşim ve ben, isimlerimizi insanlardan almamışız. Bize gitar isimleri verilmiş.

Ben adımlı babamın gitarından aldım. Babamın gitarı Jackson şirketi tarafından tasarlanmış. Kız kardeşime de annemin gitarını üreten şirketin ismi verilmiş.

Annemle babam eskiden müzisyenlermiş. Annemin şimdiki deyişiyle aç müzisyenler. Ben doğduktan sonra müzisyenliği bırakıp normal insanlar olmuşlar.

Enstrümanlarının sayısı ikiyle sınırlı olduğundan, annemle babam köpeğimize ünlü şarkıcı Aretha Beneklin'in ismini verdiler. Bu isim köpeğimize Robin'in Göbek Deliği, benim de Köpek ismini koymak istememizin ardından verildi.

Hiç olmazsa göbek adlarımız enstrüman değil, insan ismi. Orson ve Marybelle, babamın amcası ve annemin büyük büyük annesinin isimleri. İki- si de ölü olduğundan bu isimlerin iyi isimler olup olmadığını bilmiyorum.

Babam amcasının sevimli bir huysuz olduğunu söylüyor. Sanırım bu, içine biraz iyilik katılmış aksi biri olduğu anlamına geliyor.

İşin aslı bir göbek adım daha olsa iyi olurdu. Yepyeni bir göbek adı. Daha önce kullanılmamış bir ad.

Belki de bu yüzden Crenshaw ismi hoşuma gitti. Bana hiç karalanmamış, boş bir sayfa gibi geldi.

Her şey mümkündür tarzı bir isimdi bu.

## yedi

Tanıştığımız o gün, Crenshaw'a karşı neler hissettiğimi tam olarak anımsamıyorum.

Uzun zaman oldu.

Küçükken yaşadıklarımın çoğunu hatırlamıyorum.

Doğumumu hatırlamıyorum. Ya da yürümeyi öğrenişimi. Ya da bana bebek bezi sardıkları zamanları. Bu sonuncusu zaten hatırlamak istemeyeceğiniz bir şey olabilir.

Hafıza tuhaf şey. Dört yaşındayken markette kaybolduğumu anımsıyorum. Fakat bir yandan bağırıp bir yandan ağlayan annemle babamın

beni buldukları anı hatırlamıyorum. O kısmı sadece bana anlattıkları için biliyorum.

Kız kardeşimin eve ilk gelişini anımsıyorum. Fakat onu hastaneye geri postalamamız için bir kutuya koyduğumu hatırlamıyorum.

Annemle babam insanlara bu öyküyü anlatmaya bayılıyorlar.

Crenshaw'un neden bir kedi olduğundan fakat bir köpek, timsah ya da üç başlı bir Tyrannosaurus rex olmadığından emin değilim.

Tüm hayatımı anımsamaya çalıştığımda, en önemli parçalarının, mesela bir robot figürünün ya da bir canavar kamyonetin tekerinin eksik olduğu bir Lego oyuncacı birleştiriyormuşum hissi kapılıyor. Hani her şeyi bir araya getirmek için elinizden geleni yaparsınız da bir türlü kutunun üzerindeki resim gibi olmayacağını bilirsiniz ya.

Şimdi düşünüyorum da kendi kendime “Vay canına, bir kedi benimle konuşuyor,” demem gere-

kirmiş. Otoyol kenarındaki bir dinlenme tesisinde çok sık olan bir şey değildir bu.

Fakat tek anımsadığım mor jelibonları benim kadar çok seven bir arkadaşım olmasının ne kadar harika olduğuydu.

## sekiz

Gizemli mısır gevreği topu oyunu sırasında gizemli jelibonların ortaya çıkmasından birkaç saat sonra annem, Robin ve benim elimize birer market poşeti tutuşturdu. Bize bu torbaların yadigârlarımız için olduğunu söyledi. Pazar günü bir bahçe satışında eşyalarımızın bir kısmı satılacaktı. Ayakkabılar, döşekler ve birkaç kapacak hariç. Annemle babam bu satışla kirayı karşılayacak, belki bir de su faturasını ödeyecek kadar para kazanmayı umuyorlardı.

Robin yadigârın ne demek olduğunu sordu. Annem bunun önem verdiği bir nesne olduğunu

söyledi. Sonra da bir arada olduğumuz sürece hiçbir sorunun önemli olmadığını ekledi.

Ona kendisinin ve babamın yadigârlarının neler olduğunu sordum. Annem muhtemelen gitarların listenin en üstünde olacağını söyledi. Belki kitapların da çünkü kitaplar hep önemliydi.

Robin, Lyle kitabını kesinlikle getireceğini söyledi.

Kız kardeşimin şu dünyada en sevdiği kitap *Doğu Yakası Seksen Sekizinci Cadde'deki Ev*'di. Kitabın kahramanı ailesiyle yaşayan, Lyle adında bir timsah. Lyle küvette vakit geçirmekten ve köpeğini yürüyüşe çıkarmaktan hoşlanıyor.

Robin o kitabın her satırını ezbere biliyor.

Yatma zamanı geldiğinde babam Lyle'lı kitabı Robin'e okudu. Ben de Robin'in yatak odasında dikilip babamın kitabı okuyuşunu dinledim. O, annem, Robin ve Aretha; Robin'in döşeginin üzerinde sıkışmışlardı. Döşek yerdeydi. Yatak satılacaktı.

“Gelip bize katılsana Jackson,” dedi annem. “Çok boş yer var burada.”

Babam da annem de uzun boylu. Robin’in döşegi ise küçük. Döşekte uzanacak hiç yer yoktu.

“İyiym,” dedim.

Orada, bir arada olan aileme bakarken kendimi uzaklardan ziyarete gelmiş bir akraba gibi hissettim. Onlara yakınmışım fakat onların birbirine oldukları kadar yakın değilmişim gibi. Bu biraz da birbirlerine çok benzemelerinden kaynaklanıyordu. Sarışın, gri gözlü ve neşeli. Benim saçlarım ve gözlerim daha koyu renkli olduğu gibi, içim de bazen kararıyordu.

Boşken oda artık Robin’in odası gibi görünmüyordu. Robin’in pembe lambası hariç. Duvarın üzerindeki, Robin’in ne kadar büyüdüğünü gösteren izler de. Robin’in yabanmersinli ve elmalı içecek döktüğü halıdaki kırmızı nokta da. Robin evde T-ball sopasıyla antrenman yaparken kendisini biraz kaptırmıştı.

“FİYU, ÇUFF, FIIİŞ, FUUUŞ...” diye okudu babam.

“FUUUŞ değil baba,” dedi Robin.

“FÜÜÜŞ? FAAAŞ? FÖÖÖŞ...”

“Şapşallığı bırak,” dedi Robin. Babamın göğsünü dürttü. “Foooş işte! Fooş diyorum sana!”

Bir timsahın banyo yapmaktan hoşlanacağını sanmadığımı söyledim. Sürüngenler hakkında bir kütüphane dolusu kitap okumuştum.

Babam bana onlara ayak uydurmamı söyledi.

“Bir timsahın çenelerini bir lastikle kapalı tutabileceğinizi biliyor muydunuz?” diye sordum.

Babam gülümsedi. “Bu teoriyi sınavan ilk kişi olmak istemezdim.”

Robin, anneme benim küçükken çok sevdiğim bir kitabım olup olmadığını sordu. Hâlâ kuvvetle ilgili yorumuma kızgın olduğundan bunu bana değil, anneme sormuştu.

Annem “Jackson, *Çukur Kazmak İçindir*’i gerçekten çok seviyordu. O kitabı hatırlıyor musun Jackson? O kitabı sana bir milyon kez okumuş olmalıyız.”



T-ball kepinin içindekiler? Mantıksız bu.”

“Robin dün Kylie’nin doğum gününe gitmişti,” dedi annem. “Jelibonları oradan mı aldın tatlı be-zelyem?”

“Hayır,” dedi Robin. “Kylie jelibonlardan nefret eter. Hem zaten jelibonların sihirli olduğunu söylemiştim sana Jackson.”

“Büyü diye bir şey yoktur,” dedim.

“Müzik sihirdir,” dedi annem.

“Sevgi sihirdir,” dedi babam.

“Şapkadan çıkan tavşanlar sihirdir,” dedi Robin.

Babam “Krispy Kreme donatlarını da büyü kategorisine sokabilirim,” dedi.

Annem “Ya yeni doğmuş bebek kokusu?” diye sordu.

“Yavru kediler sihirlidir,” diye haykırdı Robin.

Babam, Aretha’nın kulağını kaşıyıp “Öyledirler,” dedi. “Köpekleri de unutma.”

Kapıyı kapadığımda hâlâ aynı konudan bahsediyorlardı.

## **dokuz**

Annemi, babamı ara sıra da kardeşimi seviyorum. Fakat son zamanlarda gerçekten sinirimi bozuyorlar.

Robin küçük bir çocukken elbette ki sinir bozucuydu. “Bir köpekle kuş evlenirlerse ne olur Jackson?” gibi sorular soruyor. “The Wheels on the Bus” şarkısını arka arkaya üç bin kez söylüyordu. Ya da kaykayımı çalıp oyuncak bebeklerine ambulans aracı yapıyordu. Bilindik kız kardeş saçmalıkları.

Annemle babam ise daha karmaşıktı. Açıklaması zor. Özellikle de bunun kulağa iyi bir şey-

miş gibi geldiğini bildiğimden. İşler kötü gitse de –epey de kötü gitmişti– şakalar yaparlardı. Ahmakça davranıyorlardı. Her şey yolundaymış gibi.

Bazen sadece bir yetişkin muamelesi görmek istiyordum. Gerçeği işitmek istiyordum. Gerçek mutluluk vermese de. Her şeyi anlıyordum. Sandıklarından çok daha fazlasını biliyordum.

Fakat annemle babam iyimserdiler. Yarıya kadar dolu bir bardağa bakıp yarısının boş değil, dolu olduğunu düşünürlerdi.

Ben öyle yapmazdım. Biliminsanlarının iyimser ya da kötümser olma lüksü yoktur. Onlar sadece dünyayı gözlemleyip onun ne olduğunu görürler. Bir bardak suya bakıp yüz altı gram ya da her neyse onu ölçerler ve konu kapanır.

Babamı ele alalım mesela. Ben küçükken hastalandı. Hem de çok hastalandı. Hastalığına multipl skleroz dendiğini öğrendi. Çoğu zaman iyi gününde olsa da, yürümekte zorlandığı ve baston kullanması gereken kötü günleri de oluyordu.

Babamın MS hastası olduğunu öğrendiğimde babam, bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi davrandı, işinden ayrılmak zorunda kalmasına rağmen. İnşaat işinde çalışıyor, evler yapıyordu. Bütün gün çekiç sallamaktan bıktığını söyledi. Çamurlu değil, pırıl pırıl ayakkabılar giymek istediğini. Sonra “Çamurlu Ayakkabı Blues” diye bir şarkı yazdı. Evde çalışabileceğini söyledi. Bu yüzden kapısına üzerinde BAY THOMAS WADE’İN OFİSİ yazan bir kâğıt yapıştırdı. Annem de o kâğıdın yanına, üzerinde BALIĞA ÇIKMAYI YEĞLERİM yazan bir başka kâğıt yapıştırdı.

Ve hepsi bundan ibaretti.

Bazen sadece annemle babama, babamın iyileşip iyileşmeyeceğini ya da neden evde yeteri kadar yiyeceğimiz olmadığını veya neden bu kadar çok tartıştıklarını sormak istiyorum.

Bir de neden tek çocukları olamadığımı.

Fakat sormuyorum. Artık soramıyorum.

Geçen sonbaharda mahallenin yardımlaşma

yemeğine gittiğimizde Aretha bir bebeğin tek kullanımlık bebek bezini yemişti. Bezi bağırsağından çıkarana kadar veterinerde iki gece geçirmek zorunda kalmıştı.

Babam “Kaka içeri, kaka dışarı,” demişti. “Hayatın döngüsü bu.”

Annem faturaya bakıp “Hayat döngüsü pahalıya geliyor,” demişti. “Anlaşılan bu ayki kira ödemesi gecikecek.”

Arabaya vardığımızda lafı dolandırmadan bir şeyler alacak paramız olup olmadığını sormuştum. Babam endişelenmememi söylemişti. Mali durumumuzun çok da kötü olmadığını. Geleceği görebileceğin bir kristal küren yoksa her şeyi önceden planlamanın bazen güç olduğunu da. Sonra kristal küresi olan birini tanıyıp tanımadığımı, tanıyor-sam küreyi ödünç almayı çok istediğini eklemişti.

Annem piyangoyu kazanmak hakkında bir şeyler söylerken babam piyangoyu kazanırlarsa bir Ferrari almak için ona ricada bulunmuştu. An-

nem de babama Ferrari yerine Jaguar olsa nasıl olur diye sormuştu. Sonradan anladığım kadarıyla konuyu değiştirmek istemişlerdi.

Bunun ardından onlara bir daha zor sorular sormadım.

Bir şekilde annemle babamın bana güç yanıtlar vermek istemediklerini anlamıştım.

Uyumaya hazırlandım. Döşeğe uzanıp olup bitenleri düşündüm.

Yadigârlar torbama koyduklarımı düşündüm. Bazı fotoğraflar. Bir heceleme yarışması kupası. Doğayla ilgili bazı kitaplar. Oyuncak ayım. İkinci sınıftayken yaptığım, kilden bir Crenshaw heykeli. *Çukur Kazmak İçindir* kitabının yıpranmış bir nüshası.

Crenshaw'u ve sörf tahtasını düşündüm.

Mor jelibonları düşündüm.

En çok da fark etmediğim işaretleri düşündüm.

Çok gözlemciyimdir. Biliminsanı olmak isteyen

biri için faydalı bir özellik bu. Gözlemlediklerim şunlardı:

Kocaman fatura yığınları.

Fısıldaşan anne ve baba.

Tartışan anne ve baba.

Satılan eşyalar. Büyükkannemin anneme verdiği gümüş çaydanlık ve dizüstü bilgisayarımız gibi.

Faturayı ödemediğimiz için iki gündür kesik olan elektrik.

Fıstık ezmesi, peynirli makarna ve Cup O Noodles marka erişte dışında yiyecek pek bir şey olmaması.

Annemin çeyreklik aramak için kanepenin yastıklarının altına bakması.

Babamın on sent bulabilmek için kanepenin yastıklarının altına bakması.

Ev sahibinin gelip “Üzgünüm,” demesi ve başını defalarca sallaması.

Anlamsızdı bu. Annem üç yarı zamanlı işte çalışıyordu. Babam da iki. Bu kadar işin iki adama-

kıllı iş edeceğini düşünebilirdiniz. Fakat belli ki etmiyordu.

Annem işten atılana kadar ortaokulda müzik öğretmenliği yapıyordu. Şimdi iki restoranda garsonluk, bir de eczanede kasiyerlik yapıyor. Yine müzik öğretmenliği yapacağı bir iş bulmak istese de şu ana dek karşısına bu fırsat hiç çıkmadı.

Babam inşaat işinden ayrıldıktan sonra tamirciliğe başladı. Küçük tamir işleri yapıyordu. Fakat bazen kendisini iyi hissetmediğinden randevularını iptal etmesi gerekiyordu. Özel gitar dersleri de veriyordu. Halk eğitim merkezinde yarı zamanlı dersler alıp bilgisayar programcılığı öğrenmeyi ümit ediyordu.

Anne babamın her şeyi yoluna koymak için bir planları olduğunu fark ettim. Çünkü anne babaların hep bir planı vardır. Fakat bu planın ne olduğunu sorduğumda belki arka bahçeye bir para ağacı dikebileceklerini filan söylüyorlardı. Ya da tekrar bir rock grubu kurup Grammy ödülü alabileceklerini.

Dairemizden ayrılmak istemiyordum. Fakat kimsenin tek söz söylememesine rağmen bir şeylerin yaklaştığını hissediyordum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Bunları daha önce de yaşamıştım.

Çok kötü bir durumdu bu. Çünkü oraya geleli daha birkaç yıl da olsa yaşadığımız yeri gerçekten seviyordum. Yaşadığımız semtin adı Kuğu Gölü Köyü'ydü. Fakat içinde gerçek kuğular yoktu. Yine de tüm posta kutularının üzerinde kuğular vardı. Halka açık yüzme havuzunun dibine de bir kuğu resmi çizilmişti.

Havuz suyu hep ılıktı. Annem bunun nedeninin güneş olduğunu söylese de ben insanların yasaya karşı gelip havuza işemeleri olduğunu düşünüyordum.

Kuğu Gölü Köyü'ndeki tüm sokakların isimleri iki kelimeden oluşuyordu. Bizim sokağın ismi Sessiz Ay'dı. Fakat Uykucu Kaz, Ağlayan Selvi ve Güneşli Vadi gibi başka sokaklar da vardı. Okulum

Kuğu Gölü İlkokulu evimden sadece iki blok ötedeydi. İçinde de kuğularla ilgili hiçbir şey yoktu.

Semt öyle hoş da bir yer değildi hani. Sıradan bir semtti işte. Fakat sıcak bir yerdi. Her hafta sonu ızgarada pişen sosis ve köfte kokularının burnunuza geldiği türde bir yerdi. Çocukların kaldırımında *scooter*'larına binip bir bardağı bir çeyreğe berbat limonatalar sattıkları bir yer. Marisol gibi, güvenebileceğiniz arkadaşlarınızın olduğu bir yer.

İnsanların endişeli, aç ya da üzgün oldukları bir yer olacağı asla aklınıza gelmezdi.

Okul kütüphanecimiz bir kitabı kapağına bakıp yargılayamazsınız demekten keyif alıyor. Belki mahallelerde de durum aynıdır. Belki de bir yeri de kuğularına bakıp yargılayamıyorsunuzdur.

## on bir

Nihayet uyuyakaldım. Fakat on bire doğru uyan-  
dım. Tuvalete gitmek için kalktım. Koridorda yürür-  
ken anne babamın hâlâ uyumadıklarını fark ettim.  
Oturma odasında konuştuklarını işitebiliyordum.

Kirayı ödeyemezsek gidebileceğimiz yerleri tar-  
tışıyorlardı.

Bir hayvan bilimci olmazsam benden çok iyi ca-  
sus olur.

Annem, babamın anne babası Gladys ve Joe  
hakkında bir şeyler söyledi. İkisi New Jersey’de  
yaşıyor. Babam onların evinde fazladan sadece  
bir yatak odası olduğunu söyledi. Sonra “Ayrı-

ca, onun çatısı altında yaşayamam,” diye ekledi. “Dünyanın en dik kafalı adamı o.”

“Dünyanın en dik kafalı ikinci adamı,” dedi annem. “Ailelerimizden borç almayı deneyebiliriz.”

Babam gözlerini ovuşturdu. “Benim tanımadığım zengin bir akrabamız mı var?”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi annem. Sonra babamın Idaho’daki, çiftliği olan kuzeninden, Sarasota’da apartman dairesi olan annesinden ve Maine’de bir karavanda yaşayan eski arkadaşları Cal’den bahsetti.

Babam bu kişilerden hangisinin iki yetişkin, iki çocuk ve mobilya yiyen bir köpeği yanlarına alacağını sordu. Ayrıca kimsenin sadakasını istemediğini söyledi.

Annem “Yine bir arabada yaşayamayacağımızın farkındasındır herhalde,” dedi.

“Hayır,” dedi babam. “Yaşayamayız.”

“Aretha iyice irileşti. Tek başına bütün orta koltuğu kaplar.”

“Ayrıca çok osuruyor.” Babam iç çekti. “Kim bilir? Pazar günü, bahçe satışında belki biri bize Robin’in eski mama sandalyesi için bir milyon dolar verir.”

“Doğru,” dedi annem. “Üstelik yanında sandalyeye sıkışmış Cheerios taneleri de bedava.”

Sustular.

Annem bir süre sonra “Televizyonu satmalıyız,” dedi. “Artık tarihi eser sayılsa da.”

Babam başını iki yana salladı. “Barbar değiliz biz.” Uzaktan kumandanın düğmesine basmasıyla ekranda eski, siyah beyaz bir film belirdi.

Annem ayağa kalktı. “Çok yorgunum.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup babama baktı. “Bak,” dedi. “Yardım istemenin hiç ama hiç yanlış bir tarafı yok Tom.”

Annem alçak sesle ve ağır ağır konuşuyordu. Bir kavga yaklaştığında kullandığı sesteki bu. Göğsüm sıkıştı. Hava ağırlaşmıştı.

Babam “Yardım istemek başlı başına yanlış,”

diye çıkıştı. “Çuvalladık demek oluyor.” Sesi de değişmişti. Öfkeli ve sertti.

“Biz çuvallamadık. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.” Annem hayal kırıklığıyla homurdandı. “Hayat sen başka planlar yaparken başına gelen şeydir, Tom.”

“Gerçekten mi?” Babam bağıırıyordu. “Şimdi de fal kurabiyelerinden çıkan özlü sözlerle mi kaldık? Çocuklarımızı doyurmamıza bir faydası olacak da sanki bunun.”

“Eh, yardım istemeyi reddetmenin de faydası olmayacak.”

Babam “Biz *zaten* yardım istedik. O yardım merkezlerine itiraf etmek istemediğim kadar çok gittik. Fakat nihayetinde bu benim –bizim– çözümemiz gereken bir sorun,” diye bağırdı.

“Hastalanman senin suçun değil Tom. İşten çıkarılmamdan da sen sorumlu değilsin.” Annem ellerini havaya kaldırdı. “Of, bunun ne faydası var ki? Yatacağım ben.”

Annemin hışıyla koridora girmesiyle banyoya saklandım. Annem yatak odasının kapısını öyle bir çarptı ki bütün ev titrer gibi oldu.

Ortalık sakinleşsin diye birkaç dakika bekledim. Ben odama dönerken babam hâlâ kanepede oturuyor, ekranda hareket eden gri hayaletlere bakıyordu.

## on iki

Sonrasında fazla uyumadım. Yattığım yerde dönüp durdum. Nihayet su içmek için kalktım. Herkes uyuyordu. Banyo kapısı kapalı olsa da üzerindeki çatlaklardan ışık sızıyordu.

Birinin mırıldandığını duydum.

Sonra şırıltılar işittim.

Sessizce “Anne?” dedim. “Baba?”

Yanıt gelmedi.

“Robin?”

Hiç yanıt yoktu. Kulağıma yine mırıldanmalar ulaştı.

Biri “Vitrindeki şu köpekçik kaç para?”\* diyor-  
du sanki. Fakat emin olamıyordum.

Sesin baltalı bir katilden gelebileceğini düşün-  
düm. Fakat banyo yapmak baltalı bir katilin ya-  
pacağı türde bir iş değildi.

Kapıyı açmak istemiyordum.

Bu yüzden sadece hafifçe araladım.

Yine şırıltılar geldi. Bir baloncuk yanımdan  
uçup geçti.

Kapıyı ardına kadar açtım.

Crenshaw köpük banyosu yapıyordu.

---

\* “How Much is That Doggie in the Window?” En çok Patti Page’in  
1952’de seslendirdiğı versiyonuyla tanınan bir şarkı. (ç.n.)

## on üç

Ona baktım. O da bana.

Hızla banyoya girdim. Kapıyı kapatıp kilitledim.

“Miyav,” dedi Crenshaw. Sesi soru soruyormuş gibi çıkmıştı.

Gözlerimi yumup ona kadar saydım.

Gözlerimi açtığımda hâlâ oradaydı.

Crenshaw yakından daha da iri görünüyordu. Beyaz karnı baloncukların arasından karlı bir ada gibi çıkmıştı. Kocaman kuyruğu küvetin kenarından sarkıyordu.

“Mor jelibonun var mı?” diye sordu. Pişmemiş

spagetti gibi bıyıkları vardı.

“Hayır,” dedim. Ondan çok kendi kendime.

Aretha kapıyı tırmaladı.

“Şimdi olmaz kızım,” dedim.

Aretha inledi.

Crenshaw burnunu buruşturdu. “Köpek kokusu alıyorum.”

Elinde Robin’in plastik ördeklerinden biri vardı. Dikkatle baktığı ördeğe alnını sürdü. Kedilerin kulaklarının yanında koku bezleri vardır. Bir şeye sürtünmeleri kocaman harflerle BU BENİM yazmaları gibidir.

En kararlı sesimle “Sen hayal ürünüsün,” dedim. “Gerçek değilsin.”

Crenshaw köpüklerden sakal yaptı.

“Seni yedi yaşımdayken uydurmuştum,” dedim.

“Yani şimdi de seni zihnimde yok edebilirim.”

Crenshaw dikkat etmiyor gibiydi. “Mor jelibonun yoksa,” dedi, “kırmızı da idare eder.”

Aynaya baktım. Yüzüm soluk ve terliydi.

Crenshaw'un yansımasını hâlâ görebiliyordum. Plastik ördek için köpüklerden küçük bir sakal yapıyordu.

Aynadaki kediye “Sen yoksun,” dedim.

“Aynı fikirde değilim,” dedi Crenshaw.

Aretha kapıyı tekrar tırmaladı. “Peki,” diye mırıldandım. Koridorda kimsenin beni dinlemediğinden emin olmak için kapıyı hafifçe araladım.

Hayali bir kediyle konuşan sesimi dinlemek.

Aretha kapıyı bir buldozer gibi zorladı. Küvette onu sulu bir biftek bekliyordu. Kapıyı tekrar kitledim.

İçeri girince Aretha banyo halısının üzerinde hiç kıpırdamadan dikildi. Sadece kuyruğu oynuyordu. Rüzgârlı bir günde dalgalanan bir bayrak gibi.

“Ailenin neden eve köpek alma ihtiyacı duyduğuna gerçekten şaşırdım,” dedi Crenshaw. Aretha’yı kuşkuyla süzdü. “Neden kedi almamışlar? Yani havalı, gösterişli, asaletli bir hayvan almamışlar?”

“Hem annemin hem de babamın kedilere alerjisi var,” dedim.

*Hayali arkadaşım ile konuşuyorum.*

*Onu yedi yaşımıdayken uydurmuştum.*

Şimdi küvetimizde.

*Köpükten bir sakalı var.*

Aretha başını yana eğdi. Gözleri tetikteydi. Havayı koklamasıyla ıslak burnu titredi.

“Çek git seni pis hayvan,” dedi Crenshaw.

Aretha patilerini küvetin kenarına koyup Crenshaw’a içten, salyalı bir öpücük kondurdu.

Crenshaw’un ağzından uzun ve yavaş bir tıslama çıktı. Kızgın bir kedinin sesinden çok havası kaçan bir bisiklet tekerleğinin sesine benziyordu bu.

Aretha bir öpücük denemesinde daha bulundu. Crenshaw, Aretha’nın üzerine bir pati dolusu köpük fırlattı.

Aretha köpükleri ağızla tutup yedi.

“Şu köpekler ne işe yarar hiç anlamamışımdır,” dedi Crenshaw.

Bir kez daha “Sen gerçek değilsin,” dedim.

“Hep inatçı bir çocuk oldun.”

Crenshaw küvetin tıpasını çıkarıp ayağa kalktı. Köpükler hareketlenirken banyo suyu dönme-ye başladı. Üzerinden sular damlarken Crenshaw cüssesinin yarısı kadar görünüyordu. Kürkü ıslandığından bacaklarının narin kemiklerini görebiliyordum. Su bacaklarının arasından, ağaçların etrafından akan bir sel gibi akıyordu.

Duruşu mükemmeldi.

Crenshaw’un boyunun benden uzun olduğunu anımsamıyordum. Yedi yaşımdan beri boyum uzamıştı. Ya o? Hayali arkadaşlar gerçekten büyümüydü?

“Havlu lütfen,” dedi Crenshaw.

## on dört

Titreyen parmaklarla Robin'in soluk pembe Hello Kitty havlusunu Crenshaw'a uzattım.

Düşünceler kafamın içinden şimşek hızında geçiyordu.

*Hayali arkadaşımı görebiliyorum.*

*Onu işitebiliyorum.*

*Onunla konuşabiliyorum.*

*Havlu kullanıyor.*

Crenshaw küvetten çıktı. Elime uzandı. Bir aslanınki kadar iri pençesi ılık, yumuşak ve ıslaktı. Parmakları küçük havuçlar kadardı.

*Onu hissedebiliyorum.*

*Islak bir kedi gibi kokuyor.*

*Parmakları var.*

*Kedilerin parmakları olmaz.*

Crenshaw kurulanmaya çalıştı. Nerede bir parça dağınık tüy yumağı görse hemen durup o bölgeyi yalıyordu. Üzerinde pütürler olan dili küçük, pembe bir cırt cırtı andırıyordu.

“Dilindeki o şeylere papilla deniyor,” dedim. Sonra belki de doğa hakkında bilgiler paylaşmak için ideal bir anda olmayabileceğimi düşündüm.

Crenshaw aynaya baktı. “Of, feci görünüyorum.”

Aretha yardımseverce Crenshaw’un kuyruğunu yaladı.

“Çekil başımdan köpek,” dedi Crenshaw. Kenara attığı havlu Aretha’nın üzerine indi. “Bana havludan fazlası gerek. Bana gereken şöyle eski moda, güzel bir silkinme.”

Crenshaw derin bir nefes aldı. Bedeni dalgalandı. Su damlaları kristal havai fişekler gibi hava-

landı. Silkinmeyi bitirdiğinde kürkü diken diken olmuştu.

Aretha havluyu üzerinden yuvarlayıp kuyruğunu deli gibi salladı.

“Şu gülünç kuyruğa da bak,” dedi Crenshaw. “İnsanlar ağızlarıyla, köpekler kuyruklarıyla güler. Her koşulda anlamsız bir sevincin ifadesidir.”

Havluyu Aretha’nın üzerinden aldım. Halat çekme oyunu oynamak için havluyu dişlerinin arasına aldı. “Ya kediler?” diye sordum. “Siz gülmez misiniz?”

*Bir kediyle konuşuyorum.*

*Bir kedi benimle konuşuyor.*

“Biz sırtırız,” dedi Crenshaw. “Bıyık altından güleriz biz. Sessizce neşeleniriz.” Patisini yalayıp kulağının kenarındaki kalkmış bir tüyü düzleştirdi. “Fakat kahkahayla gülmeyiz.”

“Oturmam gerek,” dedim.

“Anne baban nerede? Ya Robin? Epeydir görmüyorum onları.”

“Uyuyorlar.”

“Gidip onları uyandırayım.”

“Hayır!” Neredeyse haykırarak söylemiştim bunu. “Yani... benim odama gidelim hadi. Konuşmamız gerek.”

“Yataklarına zıplayıp kafalarının üzerinde yürüyeceğim. Eğlenceli olacak.”

“Hayır,” dedim. “Kimsenin kafasının üzerinde yürümeyeceksin.”

Crenshaw elini kapı tokmağına uzattı. Tokmağı çevirecekken patisini çekti. “Bu senin için sorun olur mu?” dedi.

Tokmağı tuttum. “Dinle,” dedim. “Bir şey bilmem gerekiyor. Kimse seni görebiliyor mu? Yoksa sadece ben mi görebiliyorum?”

Crenshaw tırnağını kemirmeye başladı. Soluk ve pembe tırnak yarım bir hilal kadar keskin görünüyordu. “Emin değilim Jackson. Biraz antrenmansızım da.”

“Ne konuda antrenmansızsın?”

“Arkadaşın olmak konusunda.” Bir başka tırnağa geçti. “Teorik açıdan beni sadece sen görebilirsin. Fakat bir hayali arkadaş kendi haline bırakılıp unutulduğunda... kim bilir?” Sustu. Dudağını büküp suratını astı. Bunu Robin’den çok daha iyi becermişti üstelik. “Sen beni arkanda bırakalı çok zaman oldu. Belki de işler değişmiştir. Belki evrenin kumaşında küçük bir yırtık oluşmuştur.”

“Eh, peki ya *görünürsen* ne olacak? Koridordan geçip öylece odama yürümene izin veremem. Ya babam bir şeyler atıştırmak için yataktan kalkarsa? Ya Robin’in tuvalete gitmesi gerekirse?”

“Odasında kum kabı yok mu?”

“Hayır. Odasında kum kabı yok.” Tuvaleti gösterdim.

“A, evet. Şimdi hatırladım.”

“Bak, odama gideceğiz. Sessiz ol. Biri dışarı çıkarsa sadece... Ne bileyim işte, olduğun yerde kal. Sonra pelüş hayvanmışsın gibi davran.”

“Pelüş mü?” Crenshaw gücenmiş gibiydi. “Anlamadım?”

“Dediğim gibi yap işte.”

Banyonun erimiş tereyağı gibi halının üzerine yayılan ışığı da olmasa koridor tamamen karanlıktı. Crenshaw o irilikte birine göre sessizce hareket ediyordu. İşte bu yüzden kediler harika avcılardır.

Arkamdan hafif bir gıcırtının geldiğini işittim.

Robin yatak odasından çıktı.

Crenshaw’a göz atmak için başımı çevirdim.

Crenshaw olduğu yerde donakaldı. Ağzı açık, dişleri aralanmıştı. Bu haliyle doğa tarihi müzesinde sergilenen o tozlu, ölü hayvanlardan birini andırıyordu.

Robin uyku mahmuru bir sesle “Jacks?” dedi. “Kiminle konuşuyordun?”

## on beş

“Şey... Aretha’yla,” dedim. “Aretha’yla konuşuyordum.”

Yalan söylemekten nefret ediyordum. Fakat seçme şansım da yoktu.

Robin esnedi. “Ona banyo mu yaptırıyordun?”

“Evet.”

Bir o yana bir bu yana baktım.

Bir kız kardeşime.

Bir hayali arkadaşşıma.

Bir kız kardeşime.

Bir hayali arkadaşşıma.

Aretha koşup burnunu Robin’in eline sürttü.

“Aretha ıslak değil,” dedi Robin.

“Saç kurutma makinesiyle kuruladım.”

“Saç kurutma makinesinden nefret eder.” Robin, Aretha’nın başını öptü. “Öyle değil mi bebeğim?”

Robin, Crenshaw’u görmüyor gibiydi. Belki de bunun nedeni koridorun epey karanlık olmasıydı. Ya da belki Crenshaw’un görünmez olması.

Ya da belki bunların hiçbirinin gerçekte yaşanmaması.

“Kokusu aynı,” dedi Robin. “Hoş ve köpek gibi.” Crenshaw’a baktım. Gözlerini devirdi.

Robin esneyerek “Of, tamam,” dedi. “Yatağa dönüyorum. İyi geceler Jacks. Seni seviyorum.”

“İyi geceler Robin,” dedim. “Ben de seni seviyorum.”

Robin’in yatak odası kapısı kapanınca Crenshaw’la odama çekildik. Crenshaw döşegimin üzerine ona aitmiş gibi sıçradı. Aretha ona katılmak istediğinde homurdandı. Fakat homur-

tusu pek de ikna edici olmamıştı.

“Neler olduğunu anlamam gerek.” Bedenimi bir çuval gibi duvara yasladım. “Deliriyor muyum?”

Crenshaw’un kuyruğu kalkıp havada hımbılca bir S harfi çizdi. “Hayır, kesinlikle delirmiyorsun.” Bir patisini yaladı. “Bu arada kendimi tekrar etmek pahasına soruyorum. Şu mor jelibonlardan var mı sende?”

Ben yanıt vermeyince bir simit şekli aldı. Kuyruğunu kendisine dolayıp gözlerini yumdu. Babamın horladığı gibi mırladı. Motorunda sorun olan bir deniz motoru gibi.

Ona baktım. Smokini andıran bir kürkü olan, kocaman, ıslak bir kedi.

Kendi kendime hep mantıklı bir açıklama olması gerektiğini söyledim. Bir yanım, bilimsani yanım, olup bitenleri gerçekten anlamak istiyordu.

Yine de çok daha güçlü bir yanım, bu sanrının—bu rüyanın, bu şeyin—yok olmasına ihtiyacım ol-

duğundan emindi. Sonrasında Crenshaw evimden –tabii beynimden de– çıkınca oturup tüm bunların anlamına kafa yorabilirdim.

Kapımın hafifçe vurulmasıyla Robin’in geri geldiğini anladım. Kapıyı hep “Wheels on the Bus”ın başındaki ritimle vurur: *Tak-tak-ta-ta-tak*.

“Jackson?”

“*Lütfen* gidip uyu Robin.”

“Uyuyamıyorum. Çöp kutumu özlüyorum.”

“Çöp kutunu mu?”

“Babam bahçe satışında satmak için çöp kutumu aldı.”

“Bunun bir hata olduğundan eminim Robin” dedim. “Kimse senin çöp kutunu satın almak istemez.”

“Üzerinde mavi tavşancıklar vardı.”

“Sabahleyin gidip garajdan alırız çöp kutunu.”

Aretha, Crenshaw’un kuyruğunu koklamak için hareketlendi. Crenshaw tısladı.

Onu susturmak için başparmağımı dudakları-

ma götürdüm. Fakat Robin hiçbir şey işitmiyor gibiydi.

“İyi geceler Robin,” dedim. “Sabah görüşürüz.”

“Jackson?”

Gözlerimi ovuşturup homurdandım. Anne babamdan pek çok defa gördüğüm gibi. “Yine ne var?”

“Sence bir gün başka bir yatağım olur mu?”

“Olur tabii. Belki mavi tavşancıklı bir yatak bile olur.”

“Jackson?”

“Evet?”

“Eşyasız odam ürkütücü. Gelip bana Lyle okur musun?”

Yavaşça derin bir nefes aldım. “Tabii. Hemen geliyorum.”

Robin burnunu çekti. “Seni kapının yanında bekleyeceğim. Taam mı?”

“Tamam.” Crenshaw’a bir bakış attım. “Bana sadece bir saniye ver Robin. Gerçekten yapmam gereken bir şey var.”

## on altı

Gidip penceremi açtım. Sinekliği dikkatle çıkardım. Dairemiz zemin kattaydı. Pencerenin bir iki metre aşağısında bir çim yastığı duruyordu.

“Güle güle Crenshaw,” dedim.

Crenshaw bir gözünü biraz açtı. Perdenin ardından bakan biri gibi. “Fakat çok iyi zaman geçiriyorduk.”

“Hemen,” dedim. Ne kadar ciddi olduğumu göstermek için ellerimi belime götürdüm.

“Jackson, makul ol. Onca yoldan geldim.”

“Geldiğin yere dönmen gerek.”

Crenshaw diğerk gözünü açtı. “Fakat bana burada ihtiyacın var.”

“Sana ihtiyacım yok. Zaten yeterince derdim var.”

Crenshaw çok zorlanıyormuş gibi yaparak uzandığı yerde sırtını dikleştirdi. Beline baş aşağı duran bir U şekli verip gerindi. “Burada neler olup bittiğini anladığını sanmıyorum Jackson,” dedi. “Hayali arkadaşlar kendi iradeleriyle gelmezler. Biz davet ederiz. Bize ihtiyaç olduğu kadar kalırız. Ancak ve ancak bize ihtiyaç kalmadığında gideriz.”

“Eh, ben kesinlikle seni davet etmedim.”

Crenshaw bir kaşını kaldırdı. Uzun, kedi bıyığını andıran kaşları ipe bağlı kuklalar gibi oynuyordu.

Ona bir adım yaklaştım. “Gitmezsen zorla gönderirim.”

Kollarımı Crenshaw’un beline dolayıp onu çekti. Bir aslanı çekmek gibiydi bu. Kedi bir tondu sanki.

Crenshaw pençelerini büyük teyzem Trudy'nin, ben bebekken diktiği yorgana geçirdi. Pes edip onu bıraktım.

Crenshaw pençelerini yorganımdan çekerken “Bak,” dedi. “Sana yardım edene dek gidemem. Kuralları ben koymuyorum.”

“O halde kim koyuyor?”

Crenshaw bana yeşil bilyeleri andıran gözle-riyle baktı. İki patisini omuzlarıma koydu. Sabun köpüğü, kedinanesi ve gece vakti okyanus gibi ko-kuyordu.

“Sen koyuyorsun Jackson,” dedi. “Kuralları *sen* koyuyorsun.”

Uzaktan bir sis düdüğünün sesi geldi. Pencere pervazını işaret ettim. “Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Ayrıca kesinlikle bir hayali arkadaşaya ihtiyacım yok. Artık çocuk değilim.”

“Saçma. O ağır kokulu köpeğe tısladım diye mi böyle yapıyorsun?”

“Hayır.”

“Hiç olmazsa sabaha kadar bekleyemez miyiz? Hava serin ve az önce köpük banyosu yaptım.”

“Hayır.”

*Tak-tak-ta-ta-tak.* “Jacks? Koridorda yalnızım.”

“Geliyorum Robin,” diye seslendim.

Göz ucuyla pencere pervazına sıçrayan bir kurbağayı fark ettim. Kısa, gergin bir vırak sesi çıkardı.

Parmağımla işaret edip “Bir ziyaretçimiz var,” dedim. Belki Crenshaw’un dikkatini dağıtırsam yoluna giderdi. “Bazı kurbağaların çok uzağa zıplayabildiğini, öyle ki bunun bir insanın bir futbol sahası boyunca zıplamasına eşit olduğunu biliyor muydun? Zıplama yetenekleri inanılmaz.”

Crenshaw “Hım, yatmadan önce yenilecek atıştırmalıklar olarak da inanılmazlar,” diye mırıldandı. “Düşündüm de şimdi bir parça amfibi olsa ne iyi giderdi.”

Crenshaw’un yırtıcı havasında olduğunu görebiliyordum. Gözleri karanlık birer havuza döndü.

Kıçı sağa sola oynadı. Kuyruğu seğirdi.

“Görüşürüz Crenshaw,” dedim.

Gözleri kurbağaya kilitlenen Crenshaw “Peki Jackson,” dedi. “Sen kazandın. Gidip biraz avlanacağım. Ne de olsa ben bir gece yaratıcıyım. Bu arada sen de çalışırsın.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Tam olarak ne çalışacağım?”

“Gerçekleri. Gerçeği söylemen gerek dostum.” Kurbağa hafifçe kıpırdanırken Crenshaw donakaldı. O an sadece kaslardan ve içgüdüden ibaretti.

“Hangi gerçekler? Gerçeği kime söyleyeceğim?”

Crenshaw gözlerini kurbağadan ayırdı. Bana baktı. Gözlerinin içinde şefkat görmek beni şaşırttı. “Senin için en önemli kişiye.”

Kurbağa pencere pervazından aşağı atlayıp gecenin içine karıştı. Müthiş bir sıçrayışla Crenshaw onun peşinden gitti. Pencerenin kenarına koştuğumda tek gördüğüm uçlarından ay ışığı

yansıyan çimlerin arasından hızla geçen siyah ve beyaz bir karaltı oldu.

Kendimi soğuk bir günde kaşıntı veren bir ka-  
zağı çıkarmış gibi hissediyordum. Kazaktan kur-  
tulduğum için ferahlayan fakat havanın ne kadar  
soğuk olduğuna şaşan biri gibi.

## on yedi

Robin bağdaş kurmuş, beni koridorda bekliyordu. Pelüş armadillosu Benek de kucağındaydı.

Elini tutup onu kendi yatak odasına götürdüm. Gökkuşağı renklerindeki gece lambası tavanı renkli çizgilerle boyuyordu. Keşke benim odamda da öyle bir lamba olsaydı. Bunu hiç itiraf edememiş olsam da hep istemiştim.

Battaniyesinin altına giren Robin “Konuştuğunu işittim,” dedi.

“Bazen kendi kendime konuşuyorum.”

“Bu biraz tuhaf.” Robin esnedi.

Üzerini örtüp “Evet,” dedim. “Öyle.”

Robin “Bana Lyle okuyacağına söz vermiştin,” diye hatırlatmada bulundu.

Bunu unutacağını ummuştum. “Evet.”

“Yadigârlar torbamda.”

Kahverengi kâğıt torbayı karıştırdım. Torbanın üstünden kel bir oyuncak bebeğin başı fırladı. Boş bakan, boncuk gözleriyle beni süzdü.

“Yana kay,” dedim. Robin döşekte bana yer açtı.

Kitabı açtım. Sayfaları yumuşak, kapağı yıpranmıştı.

“Robin,” dedim, “senin hiç hayali arkadaşın oldu mu?”

“Görükmez gibi mi yani?”

“Görünmez. Evet. Öyle.”

“Hayır.”

“Gerçekten mi? Hiç mi olmadı?”

“Hayır. LaSandra, Jimmy ve Kylie’m yanımda. Bazen de Josh. Fakat koca kafalının teki gibi davranmadığında. Gerçek olduklarından rol yapma gerek yok.”

Kitabın sayfalarını çevirdim. “Fakat bazen, bilirsin işte, yalnız kaldığında...” Sustum. Tam olarak ne sormak istediğimden emin değildim. “Yani mesela evdesindir. Yanında hiç arkadaşın olmaz fakat gerçekten birinin seni dinlemesine ihtiyacın vardır. O zaman bile mi?”

“Hayır.” Robin gülümsedi. “Çünkü sen zaten yanımdasın.”

Robin’den bu sözleri işitmek beni mutlu etmişti. Fakat bir şekilde umduğum yanıt bu değildi.

Kitabın ilk sayfasını açtım. “Ev bu. Doğu Yakası Seksen Sekizinci Cadde’deki ev. Şu an boş...”

“Bizim evimiz gibi,” diye araya girdi Robin. “Aradaki fark bizim bir apartman dairesinde yaşamamız.”

“Doğru.”

Robin alçak sesle “Jacks?” dedi. “Bir ara arabada yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun?”

“Bunu hatırlıyor musun gerçekten? Çok küçüktün o zaman.”

“Hatırlar gibiyim fakat çok da değil.” Robin, Benek’i battaniyesinin üzerinde şöyle bir dans ettirdi. “Fakat bana bundan bahsetmiştin. Ben de merak ettim.”

“Neyi merak ettin?”

Benek bir geri takla attı. Robin “Bir daha o arabada yaşamak zorunda kalıp kalmayacağımızı. Çünkü tuvaletimizi nereye yapacağız o zaman?”

Buna inanamıyordum. Robin sadece bir çocuktu. Bunca şeyi nasıl anlamıştı? Benim gibi o da anne babamızı gizlice dinliyor muydu?

Robin burnunu çekti. Benek’le gözlerini sildi. Ses çıkarmadan ağladığını fark ettim.

Fısıltıyla “Ben... eşyalarımı özlüyorum ve klozeti olmayan bir arabada yaşamak istemiyorum,” dedi. “Midem de guruldayıp duruyor.”

Ona ne diyeceğimi biliyordum. Gerçekleri işitmesi gerekiyordu. Parasal sorunlar yaşıyorduk. Muhtemelen dairemizden ayrılmak zorunda kalacaktık. Hatta yine arabamıza yerleşmemiz ge-

rekebilirdi. Robin büyük olasılıkla tüm arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalacaktı.

Kolumu Robin'e dolayıp ona sıkıca sarıldım. Bana baktı. Gözleri parıldadı.

*Gerçeği söylemen gerek dostum.*

“Gülünç olma,” dedim. “Arabamızda yaşayamayız. O zaman buzlu şekerlerimizi nereye koyabiliriz ki? Ayrıca Aretha ve babam feci horluyorlar.”

Robin güldü. Birazcık.

“Çok endişe ediyorsun kızım. Her şey yolunda. Sana söz veriyorum. Şimdi Lyle'a dönelim biz.”

Bir kez daha burnunu çekti. Başını salladı.

“Hey, sana timsahlarla ilgili eğlenceli bir bilgi,” dedim. “Suya dalan bir timsahın burun ve kulak deliklerini örten kapaklar vardır.”

Robin yanıt vermedi. Derin bir uykuya dalıp alçak sesle horlamaya başlamıştı bile.

Ben ise uyuyamıyordum. Anımsamakla fazlasıyla meşguldüm.



**iki**

*Patates püresi, herkese yeteri kadar  
vermek içindir*

*Çukur Kazmak İçindir: İlk Tanımların İlk Kitabı,  
yazan Ruth Krauss, resimleyen Maurice Sendak*



## on sekiz

Sanırım insanlar bir anda evsiz olmuyorlar.

Annem bana bir keresinde parasal sorunların insanlara sinsice yaklaştığını, bunun nezle olmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Başta boğazınızda bir kaşıntı hissedersiniz, sonra başınız ağrır ve belki biraz da öksürürsünüz. Sonra bir bakmışsınız yatağınızın etrafında bir kâğıt mendil yığıyla ciğerleriniz sökülecekmişçesine öksürüyorsunuz.

Belki biz de bir gecede evsiz kalmamıştık. Fakat bana öyle olmuş gibi gelmişti. Birinci sınıfı bitirmek üzereydim. Babam hastalanmıştı. Annem

öğretmenlik işini kaybetmişti. Sonra bir anda –*güm*– arka bahçesinde salıncakları olan güzel bir evde oturmuyorduk.

En azından hatırladığım kadarıyla böyle olmuştu. Fakat daha önce söylediğim gibi hafıza tuhaf şey. Normalde “Of... Evimi, mahallemi, arkadaşlarımı ve hayatımı özleyeceğim,” diye düşünmüş olmam gerekir.

Fakat benim tek anımsadığım arabamızda yaşamının ne kadar eğlenceli olacağını düşündüğümdü.

## on dokuz

Birinci sınıf bittikten hemen sonra arabamıza taşındık. Duyuru filan olmadı. Veda partisi de. Öylece ayrıldık; yaz tatili geldiğinde sınıftaki sıranızdan ayrıldığınız gibi. Sırada ne var ne yoksa alırsınız. Fakat geride birkaç kurşunkalem ve eski bir heceleme testi bıraksanız da bunu çok da sorun etmezsiniz. Ertesi sene sıranızı alacak olan çocuğun bunların icabına bakacağını bilirsiniz.

Anne babamın öyle pek eşyası olmasa da elimizdekiler arabamızı doldurmaya yetmişti. Pencere-lerden dışarıyı güçbelâ görünüyordu. Yastığımı ve sırt çantamı koymak için arabanın iyice dolması-

nı bekledim. Tam bunları arka koltuğa koyarken tuhaf bir şey fark ettim.

Biri aracın arka penceresinin sileceğini açık bırakmıştı. Güneşli bir gün olsa da. Yağmur, bulutlar, hiçbir şey yoktu.

Sağa, sola, sağa, sola.

Annem ve babam evdeki ıvır zıvırı paketlemekle meşguldü. Robin de onların yanındaydı. Yalnızdım.

Sağa, sola, sağa, sola.

Yakından baktım. Silecek uzun ve çok tüylüydü.

Bir cam sileceğinden çok kuyruğu andırıyordu.

Arabadan sıçrayarak inip arkaya koştum. Babamın Costco'da bir alışveriş arabasına geri geri çarptığı günden kalan tampondaki göçüğünü gördüm. Annemin göçüğünü örtmek için kullandığı çıkartmayı da. Çıkartmada "DİNOZORLAR İÇİN FREN YAPIYORUM" yazıyordu.

Arka cam sileceğini gördüm.

Fakat silecek kımlıdamıyordu. Tüylü de değildi.

O anda tıpkı yağmurun yağacağını, çok öncesinde burnunuza inen damlacıklardan anladığınız gibi, bir şeylerin değişeceğini anlamıştım.

## yirmi

Araba ağzına kadar dolduğunda park yerinde dikiliyorduk. Kimse araca binmek istemiyordu.

“Neden ben sürmüyorum Tom?” dedi annem. “Bu sabah çok ağırın vardı...”

Babam kararlı bir sesle “İyiyim,” dedi. “Turp gibiyim. O da ne demekse.”

Annem Robin’i çocuk koltuğuna oturtup kemelerini bağladı. Ardından hepimiz arabaya bindik. Koltuklar güneşin altında iyice ısınmıştı.

Annem güneş gözlüğünü düzeltip “Sadece birkaç günlüğüne böyle olacak,” dedi.

“En fazla iki hafta,” dedi babam. “Belki üç. Ya da dört.”

“Sadece durumumuzu biraz daha iyileştirmemiz gerek.” Annem “her şey yolunda ses tonunu kullan-  
sa da bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu anla-  
mıştım. “Yakında yeni bir daire bulacağız.”

“Evimizi seviyordum ben,” dedim.

“Daireler de iyidir,” dedi annem.

“Neden burada kalamadığınızı anlamıyorum.”

“Karışık bir konu,” dedi babam.

“Büyüyünce anlayacaksın Jackson,” dedi an-  
nem.

Robin araba koltuğunda kımıldanıp “Wiggles  
çal,” diye haykırdı. Çocuklar için aptalca şarkılar  
yazan Wiggles grubuna bayılıyordu.

“Önce biraz yol parçaları çalalım Robin,” dedi  
babam. “Sonra Wiggles çalınız.” Aracın CD çaları-  
na bir CD yerleştirdi. Annem ve babamın en sev-  
diği şarkıcılardan birinin CD’siydi bu: B.B. King.

Annem ve babam “blues” diye bir müzik türün-

den hoşlanıyorlar. Blues şarkılarında birileri bir şeylere üzülüyor. Mesela kız arkadaşlarından ayrılıyorlar, tüm paralarını kaybediyorlar ya da uzak bir yere giden bir treni kaçırıyorlar. Fakat işin tuhafı şarkıları dinlediğinizde mutlu oluyorsunuz.

Babam bir sürü çılgınca blues şarkısı uyduruyor. Robin'in en sevdiği "Fıstık ezmesi ve reçelli sandviçimde fıstık ezmesi yok." Benim en sevdiğim ise yarasaların normalde yaptıkları gibi, baş aşağı uyuyamayan bir yarasa hakkındaki "Baş Yukarı Vampir Yarasa Boogie"ydi.

Babamın çaldığı B.B. King şarkısını daha önce hiç işitmemiştim. Annesi hariç kimsenin sevmediği bir adam hakkındaydı.

"Annesinin bile ona martaval atıyor olabileceğini söylerken ne kastediyor?" diye sordum.

"Martaval atmak yalan söylemek demektir. Bu komik çünkü annen ve ben seni *hep* seviyoruz."

"Diş ipini kullanmadığın zamanlar hariç," dedi annem.

Bir süre sessizlik oldu. “Çocuklar annelerini ve babalarını hep sevmek zorunda mıdır?” diye sordum.

Dikiz aynasında babamın yansımasını gördüm. Bana soran gözlerle bakıyordu.

“Şöyle açıklayalım,” dedi babam. “Birine kızgın olabilirsin ve onu hâlâ tüm kalbinle seversin.”

Araba yolundan çıktık. Aretha, Robin ile benim aramızda oturuyordu. Henüz birkaç aylıktı. Kürkünde hâlâ yavru köpeklere has yumuşaklık vardı. Pençelerini de henüz çok iyi kullanamıyordu.

Komşumuz Bay Sera bahçesinde sarı güller kesiyordu. Onunla zaten resmen vedalaşmıştık. El salladı. Biz de ona. Büyük Kanyon’a ya da Disneyworld’e gidiyormuşuz gibi.

“Bay Sera’nın kedisi var mı?” diye sordum. “Epey iri bir kedisi?”

“Onda sadece Mabel var,” diye yanıt verdi annem. “Şu öfkeli Chihuahua. Neden sordun?”

Arabanın arka camına baktım. Fakat camın

önü kutularla ve torbalarla kapanmıştı.

“Hiç,” dedim.

Babam B.B. King’in sesini daha da açtı. B.B. King hâlâ kimsenin onu sevmediğinden gayet emindi. Annesi dahil.

Aretha başını öne eğip uludu. Şarkılara eşlik etmeyi seviyordu. Özellikle de blues şarkılarına. Fakat Wiggles’ı da seviyordu.

Birkaç blok boyunca ilerledik. Alt dudağım titredi. Fakat ağlamadım.

“Macera başlasın,” dedi annem.

## yirmi bir

Arabanızda yaşamak zorunda kalırsanız ayaklarınızla ilgili sorunlar yaşarsınız.

Özellikle de araçta küçük kız kardeşiniz, anneniz, babanız, köpeğiniz ve hayali arkadaşınızla sıkışılıyorsanız.

Çok farklı ayak sorunları vardır.

Kötü kokan baba ayakları.

Hâlâ iyi görünmek istediğini söyleyen ve buna alışmanızı salık veren annenizin ayak parmaklarındaki ojenin ispirtolu kalem andıran kokusu.

Tam uykuya dalacakken sizi tekmeleyen kız kardeş ayakları.

Üzerinize atlayan köpek ayakları.

Kafanızın üzerinde parmak uçlarına basarak yürüyen hayali arkadaş ayakları.

Ayak sorunları üzerinde epey düşündüm. Niha-yet bir plan yaptım. Bunu da en kötü ne olabilir düşüncesiyle yaptım.

Tam olarak şunu yaptım. Wal-Mart'ın arkasında bulduğumuz karton bir televizyon kutusunu aldım. Kutuyu ezip düzleştirdim. Sonra dışını ve içini çizdim. Elimde sadece üç ispirtolu kalem vardı. Biri de kapağı arka koltuğun altına kaçtığından kurudu. Bu yüzden çoğunlukla mavi gözlü kırmızı köpekler ve kırmızı gözlü mavi kediler çizbildim.

Kutunun içine yıldızlar çizdim. Yıldızlar uyumadan önce düşünmesi hoş şeyler gibi geliyordu bana.

Kutunun en üstüne UZIK DURUN JACKSON'IN ODISI yazdım. Annem sözlüğümüzü yanımıza almamamızın talihsizlik olduğunu söyledi. Babam

ise keşke sözcük gerçekten ODA değil de ODI olsaydı dedi.

Her gece kutumu açıp uyku tulumumu içine attım. Kutunun içine kozasında bir tırtıl gibi sürünmemin ardından, kimse beni rahatsızlık etmeden düşünebildiğim eski odamda gibi oluyordum.

Robin uykusunda bana tekme atacak olsa kutuya vuruyordu. Bu da tam olarak beni tekmelemesiyle aynı şey değildi.

Ne yazık ki Aretha benimle uyumayı seviyordu. Bu yüzden kendime ait alanım biraz köpek nefesi kokabiliyordu.

Ayrıca kutunun kötü kokan baba ayaklarına pek faydası da yoktu.

Geniş bir Honda arabamız olduğundan şanslı olduğumuzu biliyordum. Bütün yıl bir Volkswagen arabasında yaşayan bir çocuk tanı mı ş tım. Araba bir uğurböceği gibi kırmızı ve yuvarlak, nede yse bir uğurböceği kadar da kü ç ü k t ü . Zavallı çocuğun iki kü ç ü k kız kardeşinin arasında sıkışıp

dik oturarak uyuması gerekiyordu.

Şanslı olmamızın bir diğer nedeni de uyuma kutumun sadece dekorasyon amaçlı oluşuydu. Bazı insanlar sokakta gerçekten kutuların içinde yaşıyorlardı.

İşin iyi yanına bakmıyordum. İçinde yaşıyorsanız küçük bir arabadansa büyük bir arabanız olması iyidir. Ayrıca arabadaki bir kutuda yatmak sokakta bir kutuda yatmaktan iyidir.

Bunlar gerçeklerdi.

Hep evsiz olmadığımızı söyleyen babam gibi değildim ben.

Sadece arabada kamp yapıyorduk.

## yirmi iki

Bir süre kedi kuyruğu gibi sileceği pek düşünmedim. Her şey o kadar tuhaftı ki sanırım fazladan tuhaflık çekecek halim kalmamıştı.

Arabadaki ilk gecemizin eğlenceli olduğu söylenebilirdi. Golden Gate Köprüsü'nün yanındaki bir park yerine gittik. Bir adam teleskopuyla göğu izliyordu. Bize Büyükayı ve Orion takımyıldızlarını gösterdi. Suyun karşı tarafında, San Francisco'nun ışıkları, yeri tembel yıldızlar gibi kaplıyordu.

Tek yapacağımız park yerinde uyumaktı. Fakat bir güvenlikçi penceremizi tıklattı. Bize arabamı-

zı oradan çekmemizi söyledi. Sonra el fenerini Yıldız Savaşları'ndaki ışın kılıçları gibi salladı.

Bütün gece açık olan Denny's restoranına gittik. Annem aşçılardan birini tanıyordu. Müdüre oraya bir geceliğine park edip edemeyeceğimizi sordu. Adam olumlu yanıt verdi. Hatta bize müşteriler için fazla yanık olan gözlemeler de verdi.

Sabah yine yanık gözlemeler yedik. Artık herkes huysuzlaşmış ve ağrılar içindeydi. Sadece Aretha kendisini iyi hissediyordu. Gözlemelere bayılır.

Anne babamın o gün yapacak işleri yoktu. Bu yüzden zaman öldürüp yıkanmak için halk kütüphanesine yöneldik. Annemle ikimiz sırayla Aretha'yla dışarıda kaldık. Bir köpeği sıcak bir arabada bırakmak tehlikelidir.

Kütüphanenin kliması ve yumuşak sandalyeleri vardı. Banyolar temizdi ki bu hoş bir artıydı.

Eskiden banyoların temiz olup olmadığı gibi şeyleri düşünmezdim. Ne zaman banyo yapsam

annem ortalığı çok kirlettiğim için “İşte Fırtına Jackson geliyor,” derdi.

En hoş banyo deneyimlerimden biri şu benim biliminsanlarımdan “kaldırma kuvveti,” dedikleri, biz sıradan insanların ise “Yüzer mi yüzmez mi?” dediğimiz şey hakkındaydı. Örneğin içi büyük oranda dolu bir ketçap şişesini küvete attığınızda yüzmez. Fakat suya harika bir renk verir.

Ayrıca annenizi kızdırır.

Günün büyük bir kısmını kütüphanede geçirdik. Hatta çocuk bölümündeki kütüphaneci sandviçini Robin ve benimle paylaştı. Kadında Ritz krakerleri de vardı. Krakerlerin hepsini Robin’e verdi.

Sonrasında Robin büyüdüğünde bir kütüphaneci olmaya karar verdi. Hayvan bilimcilik işi umduğum gibi gitmezse ben de bir kütüphaneci olabilirim.

## yirmi üç

Arabamızda kaldığımız dördüncü günde, biri annemin para çantasını çaldı. Babamın cüzdanında pek bir şey olmadığından paramızın çoğu o çantadaydı.

Polise durumu anlatmamızın ardından adresimizi öğrenmek istediler. Böylece parayı bulabilirlerse geri verebileceklerdi.

Annem o ara adresimizin belli olmadığını söyledi.

“Ya,” dedi polis. Zor bir matematik sorusunu çözmüş gibi başını salladı.

Annem, babam ve polis bir süre konuştular. Polis onlara insanların gece uyuyabildiği iki evsiz

barınağının adreslerini verdi. Erkeklerin bunlardan birine, anneler ve çocukların da diğerine gitklerini anlattı.

“Asla olmaz,” dedi babam. “Mümkün değil.”

Robin “Biz arabada kamp yapıyoruz,” dedi.

Polis parlak, siyah ayakkabısını yalayan Aretha’ya baktı.

Sonra hayvanların her iki barınağa da alınmadığını söyledi.

Buna yavru köpeklerin de dahil olup olmadığını sordum.

“Ne yazık ki öyle,” dedi polis.

Ona öğretmenim Bay Vandermeer’in evcil sıçanları olduğunu söyledim.

Polis “Hele sıçanlar asla kabul edilmez,” dedi.

Ona iyi ve kötü sıçanlar olduğunu söyledim. Sonra da öğretmenimin beyaz sıçanları Harry ve Hermoine gibi hayvanların çoğu insandan temiz olduğunu ekledim. Fakat vahşi sıçanlar insanın midesini bulandırabilirdi.

Ardından polise Bay Vandermeer'in sıçanlarına bir bilim deneyi için küçük bir topla basketbol oynamayı öğrettiğini anlattım. Sıçanlar çok zekidir.

“Basketbol,” diye tekrarladı polis. Anne babama benim için endişelenmeleri yerinde olabilir miş gibi baktı. Sonra anneme üzerinde telefon numaraları olan küçük, beyaz bir kart verdi.

“Sosyal hizmetler, barınaklar, gıda yardım merkezi, bedava klinik,” dedi polis. “Hırsızlık konusunda bilgi almak için bize bir uğrayın. Bu arada orada takılın arkadaşlar.”

Tam arabaya döndüğümüzde polisin “Hey, Sıçanadam!” diye bağırıldığını işittim.

Dönüp baktım. Bana el salladı. Yanına vardığımda “Zıplayıp şut atmakta nasıllar?” dedi. “Sıçanlar yani.”

“Çok da iyi değiller,” dedim. “Fakat öğreniyorlar. Bir şeyi doğru yapınca şeker alıyorlar. Bunun adı pozi...” Terimi anımsayamamıştım. İki uzun sözcükten oluşuyordu.

“Pozitif pekiştirme mi?”

“Evet!”

“Eh, bunu ben de kullanabilirim,” dedi polis.

Elini cebine götürüp kırışmış bir yirmi dolar çıkardı. “Bunu babana ver,” dedi. “Fakat arabaya binene kadar bekle.”

Ona neden beklemem gerektiğini sordum.

“Çünkü aksi takdirde parayı dosdoğru bana geri verir,” dedi polis.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum işte,” dedi polis.

Arabaya binice parayı babama verdim. Babam parayı pencereden atacakmış gibi duruyordu.

Bana bağıracakmış gibi geldi. Fakat bağırmadı. Parmaklarıyla direksiyonu tıklattı. Tık. Tık. Tık.

Nihayet banknotu blucininin cebine soktu.

Sessizce “Anlaşılan bugün akşam yemeği ben-den,” dedi.

## yirmi dört

Ertesi gün annemi işine bıraktık. Yarı zamanlı garsonluk yapıyordu. Annem arabadan inmeden önce babama bakıp “Yardım için başvuru yapmamız gerek Tom,” dedi.

“Onlar bürokratik işlemleri halledene kadar biz düze çıkmış oluruz,” dedi.

“Yine de...”

“Ayrıca muhtemelen yardım alamayacak kadar fazla para kazanıyoruzdur.”

“Yine de...”

Birkaç uzun saniye boyunca bakiştılar. Sonunda babam başını salladı.

Yardım konusunu soruşturmak için “sosyal hizmetler” diye bir ofise gittik. Babam bir sürü form doldururken Robin’le ikimiz sert, turuncu bir sandalyeye oturduk. Sonra babamın iş için başvuru yaptığı üç hırdavatçı dükkânına gittik. Babam bütün benzinini harcadığımızı söyleyip homurdandı. Onu neşlendirmek için belki de arabayı benzin yerine suyla besleyebileceğimizi söyledim. O zaman biraz güldü.

Annem vardiyasının ardından yanımıza gelince babam ona “İnsanın yeteri kadar işi olmaması zor iş,” dedi. Derin bir nefes alıp sertçe verdi. Karşısında üzerinde birçok mum olan bir doğum günü pastası varmış gibi.

“Baba?” dedim. “Karnım aç gibi.”

“Benim de dostum,” dedi. “Benim de.”

“Az kalsın unutacaktım,” dedi annem. Elini çantasının içine uzattı. “Şefin çöpe atacağı simitlerden birkaçını aldım.” Beyaz bir kese kâğıdı çıkardı. “Yalnız epey bayat bunlar. Ayrıca çavdar ekmeğinden.”

“Eh, bu bir başlangıç,” dedi babam. Pencereden dışarı baktı. Bir süre sonra ellerini çırdı. “Tamam. Yola çıkma zamanı,” dedi. “Daha fazla oylanabileceğimi sanmıyorum.”

Annem babamın omzuna dokundu. “Bundan emin misin Tom?” diye sordu. “Yarın maaşımı alacağım. Gıda yardım merkezine gidebilirdik. Ya da barınağa.”

“Hayır. Her şey kontrolüm altında.” Babam gü-lümsedi. Fakat yüzündeki bana gerçek bir gülüm-seme gibi gelmedi. “Bir ofiste sonu gelmeyen bir sırada dikileceğime biraz gitar çalıp yardım beklemeyi tercih ederim.”

Arabayla Rite-Aid’e gittik. Orada babam çöp konteynırının içinde hoş, temiz bir kutu buldu.

Babama “Sadaka tabelası mı hazırlıyorsun?” diye sordum. Paramız çalındığından beri annemle bunu konuşuyordu.

Kutuyu parçalara ayıran babam “Akşam yemeğimiz için şarkı söyleyeceğime göre buna sadaka yeri-

ne gönüllerinden ne koparsa demeyi tercih ederim.”

“Gönlünden ne *koparsa* mı?” diye sordum.

“Bahşış vermek anlamına gelen bir deyim,” dedi annem. “Mesela garsonlara verilen para gibi. Biz gençken babanla sokak çalgıcılığı yapardık. Düzenli olarak sahneye çıkmadan önce. Birçok müzisyen yapar bunu.”

“Bu işin kitabını yazdım ben,” dedi babam. “Öncelikle karton bir tabela gerek. Sonra kalabalık bir kavşak. En iyi köşeler uzun süre yanan dur ışığı olanlardır.”

Annem “Aretha’yı yanına alman fena olmaz,” dedi.

“İnsanlar köpekleri sever,” dedim babama. “Bahse girerim yanında bir köpekle daha çok para kazanırsın.”

Babam “İspirtolu kalemlerinden birini ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

Mavi kalemimi ona verdim. “Target’ın\* yanındaki, köşedeki adamı görüyor musun? Yanında bir

---

\* ABD’de bir indirim mağazası zinciri. (ç.n.)

köpek yavrusu var.”

Babam dikdörtgen kartonu inceledi. “Yavru köpekler sorun olmaz.”

Annem “En azından “Tanrı Sizden Razi Olsun” yaz,” dedi. “Herkes öyle yazıyor.”

“Hayır. Aslında Tanrı’nın neler yaptığına dair hiçbir fikrim yok.”

Annem iç çekti.

Babam kartonun üzerine bir şeyler çiziktirdi. Acele bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi. Sonra hazırladığı tabelayı kaldırıp bize fikrimizi sordu.

Hemen yanıt vermedim. İkinci sınıfta babam harflerin nasıl güzelce yazılacağını öğretildiği el yazısı dersinden D almıştı. Yaşlandıkça yazısı daha iyiye gitmemişti.

“Ne yazıyor orada?” diye sordum.

“TEŞEKKÜRLER.”

“Daha çok TEŞEKKÜLLER gibi görünüyor.”

Babam omuz silkti. “Daha iyi ya.”

## yirmi beş

Arabayla kalabalık bir köşeye gidip bir Starbucks'ın yanına park ettik. Serin ve yağmurlu bir gündü.

“Bundan emin misin?” diye sordu annem. “Bırak ben de seninle geleyim.”

“Sokakta ilk konserim olmayacak bu,” dedi babam. “Ve benimle gelemezsin. Birinin çocuklarla kalması gerek.”

Arabada bekleyip babamın sokağın karşısına geçişini izledik. Tabelası ve gitarını yanına almış, Aretha'yı almamıştı.

Babam sola dönüş lambasının yanındaki kaldı-

rımın üzerinde dikildi. “TEŞEKKÜRLER” tabelasını kapağı açık gitar çantasına yasladı.

Annem “Göz teması kurması gerek,” dedi.

Işık kırmızıya dönünce babamın yanındaki arabalar kuyruk oluşturdu. Biri kornasına basınca babam gözlerini o yana çevirdi. Bir taksi şoförü babama para uzattı.

Bir sonraki kırmızı ışıktaki bir kamyonet sürücüsü babama bozuk para verdi. Işık yeşile dönmeye insanların çoğu babamın yanından geçip gitti. Gözleri yoldaydı. Fakat birkaçı gülümseyip başlarını salladı.

Kırmızı. Yeşil. Kırmızı. Yeşil. Bir saat geçip gitti. Babam arabamıza döndüğünde egzoz kokuyordu. Anneme avucundaki, tomar yaptığı banknotları ve bozuk paraları uzattı. “Yedi dolarcık, biraz da bozukluk.”

“Yağmur gerçekten artıyor,” dedi annem. “İnsanlar yağmur yağarken pencerelerini indirmekten hoşlanmıyor.” Islak dolarlara baktı. “Alışveriş

merkezinin yanında şansımızı deneyebiliriz. Belki burası kötü bir köşedir.”

Babam başını iki yana salladı. “Belki de bu kötü bir fikir.”

“Yağmura ihtiyacımız var,” dedim. “Çünkü yağmur yağmazsa kuraklık olur.”

“Haklısın,” dedi babam. “Biz de Jackson gibi olumlu bakalım meseleye.”

Bir süre sonra yağmur azalıp çiseler oldu. Arabayı annem ve Robin biraz temiz hava alabilsinler diye bir parka çektik. Annem Robin’in kapalı kalmaktan bunaldığını söyledi.

Annem “Sen de gelsen nasıl olur Jackson?” dedi. Robin’in araba koltuğunun kayışlarını çözdü.

“Olmaz,” dedim. “Ortalık çok ıslak.”

Babam “İkiniz de ıslanacaksınız,” diye uyarıda bulundu.

Annem “Robin huzursuz oldu,” dedi. “Güneş çıktığında giysilerimizi arabanın üzerinde kurulayabiliriz.”

“Gün gitgide güzelleşiyor,” dedi babam.

Annem koltuğa yaslanıp babamın kirli sakallı yanağını öptü. “Mutluyuz,” dedi.

Arabada babamla kaldım. Biraz kötü kokan Aretha arkada uyuyordu.

Babam için yeni bir tabela çizmeye karar verdim. Daha iyi bir tabela. Annemin banyomuzun kapısına yaptığı gibi.

Uyku kutumun ucundan bir parça karton kopardım. Sonra bir kanonun içinde oturan ve gülümseyen bir balık çizdim. Başında geniş bir şapka olan balık elinde bir olta tutuyordu.

Kocaman harflerle şöyle yazdım: BALIKA ÇIKMAYI YEELERİM.

Babam sürücü koltuğunda uyukluyordu. Gözleri kapalı olsa da horlamıyordu. Bu yüzden cidden uyumadığını biliyordum.

Onu tabelamla dürttüm.

“Bir dahaki sefere bunu dene baba.”

Babam gözlerini kırıştırtıp tabelayı elimden

aldı. Uzunca bir süre gözlerini tabelaya dikti.

Nihayet “İyi iş çıkarmışsın,” dedi. “Alabalığa yaptığın bıyık hoşuma gitti. Hoş bir ayrıntı. Yalnız bilgin olsun diye söylüyorum “YEĞLERİM” Ğ’yle yazılır. Ayrıca “BALIKA” değil... Of, neyse boş ver. Harika olmuş evlat. Teşekkürler.”

“İslanırsa biraz karton buluruz, yenisini yaparım.”

Babam tabelayı nazikçe yan koltuğa bıraktı. Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Hava sisliydi. Işıldayan yapraklardan sular damlıyordu.

Annem babamı sadece üç kez ağlarken gördüğünü söylemişti. Evlendiklerinde, ben ve Robin doğduğumuzda.

Arabamızın kaputuna yaslanıp eliyle gözlerini örten babamı izledim.

Yüzü ıslaktı. Fakat bunun nedeninin muhtemelen sadece yağmur olduğunu düşündüm.

## yirmi altı

Ertesi gün, öğleden sonra, iş çıkışı trafiğin en yoğun olduğu saatlerde babam yeni tabelasıyla o aynı köşeye döndü. Yağmur çiseliyor, gri bulutlar alçaktan süzülüyordu. Annem, Robin ve Aretha'yla arabada bekledim.

Annem Rite-Aid'deki işinden kısa bir süre önce gelmişti. İki kişi hastalandığından tek kasiyer olarak kalmıştı. Kuyruktaki insanların aksileştiklerini söyledi. Neden *Enquirer* okuyup sıralarının gelmesini beklemiyorlardı ki?

Kırmızı bir arazi aracının sürücüsü penceresini indirdi. Gülümseyip babama bir şey söyledi. İkisi

de başlarını salladı. Babam tabelayı koltuğunun altına alıp ellerini uzatıp birbirlerinden altmış santim kadar ayırdı.

Anneme “Sanırım babam o adama göldeki alabalıktan bahsediyor,” dedim.

Annem gülümsedi. “Ve abartıyor.”

“Yalan söylemekle aynı şey midir bu?” diye sordum.

“Konu balıklarsa hayır,” diye yanıt verdi annem.

Işık yeşile döndüğünde sürücü babama para verdi. Sonra el sallayıp aracıyla uzaklaştı. Bir saat kadar sonra babam epey dolar toplamıştı. Ayrıca elinde büyük bir kahve bardağı ve içinde iki dilim limonlu kek olan bir torba vardı.

Tabelam feci ıslanmıştı.

Annem banknotları kucağında düzleştirdi. “Elli altı dolar,” dedi.

“Ve seksen üç sent,” diye ekledi babam.

Annem ve babam kahveyi paylaştılar. Ben de

Robin'le keki bölüştüm. Sonra koltukların üzerinden arabanın arkasına geçtim. Aretha kuyruğunu ümitle yere vuruyordu.

Kimsenin bakmadığı bir anda, bana ait kek parçasının tamamını ona verdim.

Hava rüzgârlı ve soğuktu. Yağmur şiddetlenmişti. Radyo dinledik. Arabanın camının üzerinde küçük ırmaklar zikzaklar çiziyordu.

Bir başka adam köşeye yürüdü. Onun tabelasında GAZİYİM—TANRI SİZİ KUTSASIN yazıyordu. Adamın fermuarı yarıya kadar çekili ceketinin içinde küçük, çirkince bir köpek vardı.

“Ben hâlâ bir dahaki sefere yanına Aretha'yı alman gerektiğini düşünüyorum baba,” dedim. “Bahse girerim daha fazla para kazanabiliriz.”

Babam yanıt vermedi. Radyo spikerini dinliyordu. Kadın spiker yağmur yağma olasılığının yüzde seksen olduğunu, dolayısıyla evde oturmak için iyi bir gece olduğunu söylüyordu.

Bir yaz kampı otobüsü trafik lambasında durdu.

Pencereleri buğulanmıştı. İçinde çocuklar görünce belki beni tanıyacıklarını düşünerek eğildim.

Biri yanında –tam olarak emin olamasam da sanırım– “*Merhaba!*” yazan, gülen bir yüz çizmişti. Ben dışarıda olduğumdan yazı ters görünüyordu.

Aretha yapış yapış elimi yaladı.

Annem başını babamın omzuna yaslayıp “Gelecek sefere,” dedi, “ben gideceğim.”

“Hayır,” diye yanıt verdi babam. Öylesine alçak sesle konuşmuştu ki onu duymadım. “Hayır, gitmeyeceksin.”

## yirmi yedi

Ertesi akşam Crenshaw ortaya çıktı. Tamamı. Sadece kuyruğu değil.

101. Otoban'daki bir dinlenme tesisindeki bir piknik masasında oturuyorduk.

Annem “Akşam yemeği olarak Cheetos ve su,” dedi. İç çekti. “Ben kötü hem de çok kötü bir anneyim.”

“101. Otoban'daki bir satış otomatında fazla seçenek olmuyor,” dedi babam. Bir çift iç çamaşırını kurusun diye yakındaki bir çalıya asmıştı. Bazen giysilerimizi tuvaletlerdeki lavabolarda yıkıyorduk. Çamaşıra bakmamaya çalıştım.

Yemek yememizin ardından bir çam ağacının altındaki çimenliğe gittim. Yere uzanıp kararan göğe baktım. Annemle babamı görebiliyordum. Onlar da beni görebiliyorlardı. Fakat hiç olmazsa birazcık da olsa yalnız başıma kalmışım gibi hissettim.

Ailemi seviyordum. Fakat ailemden bıkmıştım da. Aç kalmaktan bıkmıştım. Bir kutuda uyumaktan bıkmıştım.

Yatağımı özlüyordum. Kitaplarımı ve Lego'larımı. Küvetimi bile özlüyordum.

Bunlar gerçeklerdi.

Nazik bir esinti çimleri dans ettirdi. Yıldızlar döndü.

Tekerleklerin çakıl taşlarının üzerinde çıkardığı sesi işittim. Önce kuyruğu fark ettim.

“Miyav,” dedi kedi.

“Miyav,” diye karşılık verdim. Çünkü böylesi bana kibarca gelmişti.

## yirmi sekiz

On dört hafta boyunca arabamızda yaşadık.

Bazı günler bir yerden bir yere seyahat ediyor-duk. Bazen de arabayı park edip oturuyorduk. Hiçbir yere gitmiyorduk. Sadece eve gitmediğimizi biliyorduk.

Sanırım evsizlikten *kurtulmak* da öyle bir anda oluvermiyor.

Şanslıydık. Bazı insanlar arabalarında yıllarca yaşıyorlar.

Bir ay sonra babam bir hırdavatçı dükkânında yarı zamanlı bir işe başladı. Annem garson olarak ek vardiyalarda çalışıyor, babam bahşiş için şarkı

söylüyordu. Balığa çıkmakla ilgili tabelası ne zaman ıslansa ona yenisini yapmıştım. Yavaş yavaş bir apartman dairesinin kira depozitosunu ödeyecek parayı biriktirebilmeye başladılar.

Tıpkı yavaş yavaş iyileşen soğuk algınlığına benziyordu. Bazen öksürükten asla kurtulamayacakmışsınız gibi gelir. Bazen de ertesi günün hastalığı tamamen yendiğiniz gün olacağından eminsinizdir.

Annemle babam yeteri kadar para toplayabildiğinde bizi Kuğu Gölü Köyü'ne götürdüler. Orası eski evimizden altmış kilometre kadar uzaktaydı. Bu da yeni bir okula başlamam gerektiği anlamına geliyordu. Umurumda bile değildi. En azından okula dönecektim. Gerçeklerin önemli olduğu ve mantığın hüküm sürdüğü bir yere.

Müstakil bir ev yerine küçük, perişan bir daireye taşındık. Umurumuzda bile değildi. Orası bize bir saray gibi geliyordu. Isınabileceğimiz, kuru ve güvende kalabileceğimiz bir yer.

Okula geç başlasam da nihayet arkadaş edindim. Onlara evsiz olduğumuz dönemden bahsetmedim. Marisol'a bile. Yapamadım bunu.

Bu konudan hiç bahsetmezsem bir daha aynı şeyi hiç yaşamayız gibi geliyordu bana.

## yirmi dokuz

Crenshaw'la yolda geçen haftalarımızda pek de sohbet etmemiştik. Birileri hep araya girip sohbetimizi yarıda kesiyordu. Fakat sorun değildi bu. Onun orada olduğunu biliyordum ve bu yeterliydi.

Bazen bir arkadaştan isteyebileceğiniz bundan ibarettir.

O zamanları aklıma getirdiğimde en çok hatırladığım arabamızın üzerinde seyahat eden Crenshaw oluyor. Yol yanımızdan hızla geçerken pencereden dışarı çıkar ve sık sık Crenshaw'un rzgrda bir uçurtmanın ipi gibi sallanan kuyruğunu görürdüm.

Sonra bir süreliğine de olsa içimde her şeyin yoluna gireceğine, belki de imkânsız diye bir şey olmadığına dair bir ümit yeşerirdi.

## otuz

Sanırım çoğu çocuğun hayali arkadaşları bir şekilde silinip gidiyor. Tıpkı rüyalar gibi. İnsanlara hayali arkadaşlarının ne zaman kaybolduğunu sorduğumda bunu hatırlamıyorlar bile.

Herkes aynı şeyi söylüyor: Sanırım ben büyüdükçe o bana küçük geldi.

Fakat ben Crenshaw'u bir anda, her şey normale döndüğünde kaybediverdim. Hani çok sevdiğiniz, uzun zamandır giydiğiniz bir tişört olur da bir gün onu giydiğinizde bir sürprizle karşılaşsınız: Göbek deliğiniz tişörtün altından çıkmıştır. Ne zaman tişörtünüzü giyemeyecek kadar büyü-

düğünüzü bilmeseniz de göbeğiniz herkesin görebileceği şekilde açıktır işte.

Crenshaw gittiği gün benimle okula yürümüştü. Çoğu sabah *Blues Clues*'un tekrar gösterimlerini izlemek istemezse bunu yapardı. Oyun alanında durduk. Ona bir gün gerçek bir kedi almak istediğimden bahsediyordum.

Annemle babamın kedilere müthiş alerjisi olduğunu öğrenmeden önceydi bu.

Crenshaw başının üzerinde durdu. Sonra yana bir takla attı. Müthiş bir taklacıydı.

Durduğunda yüzünü asıp bana baktı. “*Ben* bir kediyim,” dedi.

“Biliyorum,” dedim.

“*Ben gerçek* bir kediyim.” Kuyruğu aşağı yukarı oynadı.

“Demek istediğim,” dedim, “biliyorsun işte, başkalarının görebileceği bir kedi.”

Crenshaw patisini sarı bir kelebeğe doğru salladı. Beni duymazdan geldiğini görebiliyordum.

Dördüncü ve beşinci sınıftan bir grup iri oğlan yanımdan geçti. Beni gösterip gülüştüler. Parmaklarını şakaklarının yanında çevirip deli olduğumu ima ettiler.

İçlerinden biri “Kiminle konuşuyorsun ahmak?” diye sordu. Sonra homurtular çıkarak güldü.

En sevmediğim gülüş şekliydi bu.

Onu işitmemiş gibi yaptım. Çömelip çok önemli bir iş yapıyormuşum gibi ayakkabımın bağcığını bağladım.

Yüzüm kızarmıştı. Gözlerim sulanmıştı. O ana kadar hayali arkadaşım olmasından hiç utanmamıştım.

Bekledim. Oğlanlar geçip gittiler. Sonra birinin yaklaştığını işittim. Yürümüyor, daha çok seke seke dans ediyordu.

“Hey, ben Marisol,” dedi kız. Onu daha önce teneffüste görmüştüm. Uzun, siyah, dağınık saçları ve alışılmışın dışında kocaman bir gülümsemesi vardı. “Tıpkı seninki gibi bir Tyrannosaurus’lu

sırt çantam var. Büyüyünce paleontolojist olmak istiyorum. Yani...”

“Paleontolojist ne demek biliyorum,” dedim. “Ben de paleontolojist olmak istiyorum. Ya da bir yarasa bilimci.”

Marisol’un gülümsemesi iyice yayvanlaştı.

“Ben Jackson,” dedim. Ayağa kalktım.

Etrafıma baktığımda Crenshaw’un ortadan kaybolduğunu fark ettim.

## otuz bir

Şimdi geriye bakıyorum da zaman zaman kendime bir hayali arkadaş için yaşıma fazla büyük müydü diye soruyorum. Crenshaw ben birinci sınıfın sonuna varana dek hayatıma girmemişti bile.

Bu yüzden geçen yıl bir gün kütüphanede bu konuyu araştırdım. Anlaşılan biri çocuklar ve hayali arkadaşları hakkında bir araştırma yapmış. Bilimsel sonuç, bu çocukların yüzde otuz birinin altı ya da yedi yaşlarındayken hayali arkadaşları olduğunu gösteriyordu. Bu yüzde, üç ve dört yaşındaki çocuklardakinden bile yüksekti.

Belki de yaşıma o kadar büyük değildi.

Her türlü Crenshaw'un mükemmel bir zamanlaması vardı. Tam ona ihtiyacım olduğunda hayatıma girmişti.

Bir arkadaşım olması için iyi bir zamandı. O arkadaş hayali de olsa.

**üç**

*Dünya, üzerinde durabileceğin  
bir şey olsun diye vardır*

*Çukur Kazmak İçindir: İlk Tanımların İlk Kitabı,  
yazan Ruth Krauss, resimleyen Maurice Sendak*



## otuz iki

Bana öyle geliyordu ki Crenshaw'un dönüşü –sonradan o geceye köpüklü kedi banyosu gecesi ismini yakıştırdım– annemle babam konusunda haklı olabileceğimin bir işaretiydi. Her şey yine başlıyordu; taşınma, tüm o çılgınlık. Belki de evsizlik.

Kendi kendime, tek yapmam gerekenin gerçeklerle yüzleşip elimden geleni yapmak olduğunu söyledim. İlk kez sıkıntı çekmiyorduk.

Yine de beşinci sınıfta Bayan Leach'ın sınıfında olmayı dört gözle bekliyordum. Herkes onun fen deneyleri için bir şeyleri patlatmayı sevdiğini söylüyordu. Marisol ve benim köpek gezdirme işi-

miz de gayet iyi gidiyordu. Ayrıca ocakta inşaatı bitecek olan yeni kaykay parkını denemek için sabırsızlanıyordum. Hatta forma için para denkleştirebilirsek belki mahalle futbol takımına bile yazılırdım.

Robin'in işi daha kolaydı. Onu nereye götürürseniz götürün alışıyordu. Burada hemen birçok arkadaş edinmişti. Onun gerçek meselelerle uğraşmasına gerek yoktu.

O hâlâ çocuktu.

Yatağıma yattım. Özleyeceğim şeyler listesi gitgide uzuyordu. Beynime biraz mola vermesini söyledim. Bu bazen işe yarıyor.

Fakat bu kez pek de işe yaramadı.

Geçen yıl okul müdürü bana “yaşlı ruhlu” olduğumu söylemişti. Bunun ne demek olduğunu sorduğumda bana yaşıma göre çok olgun olduğumu söylemişti. Bunun bir iltifat olduğunu söylemişti. Ne zaman birinin kesirler konusunda yardıma ihtiyacı olsa, bunu hemen fark etmemin ve uyarma-

ya gerek kalmadan kalemtıraşın içini boşaltmanın hoşuna gittiğini eklemişti.

Evde de öyleydim. En azından çoğu zaman. Bazen kendimi evdeki en büyük kişi gibi hissediyordum. Bu yüzden de annemle babam yetişkinleri ilgilendiren meseleleri benimle tartışabileceklerini bilmeliydiler.

Ayrıca bu yüzen taşınmamızla ilgili gerçeği bana anlatmalıydılar.

Geçen sonbaharda kocaman bir rakun Aretha'nın köpek kapısından evimize girmişti. Saat sabahın ikisiydi. Aretha deli gibi havlıyordu. Hepimiz ne olduğunu görmek için koşuştuk.

Rakun mutfakta Aretha'nın köpek mamasından bir parçayı inceliyordu. Küçük ellerini gururla kaldırmıştı. Kocaman, kahverengi bir elmas bulmuş gibi. Bizden biraz olsun korkmuyordu.

Elmasını dikkatle dişledi. Akşam yemeğinde ona katıldığımız için mutlu görünüyordu.

Aretha kanepenin üzerine sıçradı. Öyle havlı-

yordu ki kulak zarlarımın patlayacağını sandım.

Robin rakun gezintiye çıkmak isteyebilir diye bebek arabasını almaya koştu. Annem evimizde rakun istilasını olduğunu bildirmek için acil yardım hattını aradı.

Üzerinde sadece pijamasının altı olan babam elektro gitarını açtı. Rakunu korkutup kaçırmak için kulak tırmalayan bir ses çıkardı.

Annem Robin'i "O hayvanın yanına gitmeye kalkma sakın," diye uyardı. Cep telefonunu işaret edip bizi susturdu. "Evet, memur bey, evet. Sessiz Ay Sokak 68 numara. Hayır, kimseye saldırmıyor. Köpek maması yiyor. Yaş mama da değil, kuru. Çocuklar, uzak durun. Kuduz olabilir."

Robin oturma odasında, bebek arabasına daireler çizdirip "O kunduz değil anne," dedi. "Onun bir samur olduğundan gayet eminim."

Bir süre hepsinin çılgına dönüşünü izledim. Eğlenceli denebilirdi buna.

Sonunda ıslık çaldım.

Bir çocuğa göre gerçekten iyi ısılık çalarım. Serçe parmaklarımı kullanırım.

Herkes durup baktı. Rakun bile.

“Millet, siz sadece kanepede oturun,” dedim. “Bu işi ben hallederim.”

Gidip ön kapıyı açtım.

Tek yaptığım bu oldu. Sadece kapıyı açmak.

Hava sisliydi. Kurbağalar vıraklıyordu. Dünya sakindi.

Herkes kanepeye oturdu. Aretha’yı sincap şeklindeki çiğneme oyuncağını verip susturdum. Oyuncağın üzeri köpek salyasıyla kaplıydı.

Rakunun yemeğini bitirişini izledik. Karnını doyurunca ev ona aitmiş gibi yanımızdan paytak paytak yürüyerek geçip açık kapıya doğru ilerledi. Çıkmadan önce omzunun üzerinden bir baktı. Neredeyse onun “Bir dahaki sefere başka bir eve gideyim, bu aile kaçık,” diye mırıldandığını işitebiliyordum.

Bu olaydan sonra, bir sonraki rakun istilasına hep hazırlıklı olmam gerektiği hissine kapıldım.

## otuz üç

Cumartesi sabahı uyanıp oturma odasına gittiğimde televizyonumuzun olduğu yerde yeller estiğini gördüm. Oda televizyonsuz çıplak görünüyordu.

Babam kahvaltı hazırlıyordu. Krep ve pastırma. Gerçekten uzun zamandır krep ve pastırma yememiştik.

Robin mutfak masasında oturuyordu. Aret-ha'nın ağzının suyu akarken Robin'in çenesi şurupla yapış yapış olmuştu. "Babacık Robin için R şeklinde krepler hazırladı."

Babam bana "Senin tercih ettiğin bir harf varmı?" diye sordu.

Babam bastonla dolaşıyordu. Bu da kendisini harika hissetmiyor demekti. “İyi misin?” diye sordum.

“Baston mu?” Omuz silkti. “Sadece kendimi sağlama almak için.”

Ona sarıldım. “Sade, klasik krepler yeter de artar bile,” dedim. “Annem nerede?”

“Toast’ta fazladan vardiyaya kaldı.”

“Babam televizyonu Marisol’a sattı,” dedi Robin. Mutlu olmadığını anlayalım diye alt dudağını büzdü.

“Marisol mu?” dedim.

Babam tavaya sıkıdığı ıslak hamurla mükemmel bir daire yaptı. “Çöp tenekesini içeri çekerken Marisol’un babasını gördüm,” dedi. “Bugünkü maçtan bahsediyorduk. Bir de televizyonunun bozulduğundan. Sonra her şeyin art arda geldiğinden. Onda nakit, bizde de televizyon vardı. Gerisi malum.”

“Peki biz nasıl izleyeceğiz maçı?” diye sordum.

“Best Buy’layacağız.”

Bir parça pastırma aldım. “O da ne demek?”

Babam ocağın ateşini ayarladı. “İstenirse bir yol bulunur.”

“Aretha, *Meraklı George*’u izlemeyi severdi,” dedi Robin. Aretha onun bıraktığı tabağı yalayıp temizledi.

Babam bir krepı çevirirken “Meraklı George’un hayatına bir kitap karakteri olarak başladığını işitmek ilgisini çekebilir,” dedi. “Nasıl olursa olsun bu ailenin biraz bir arada daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı var. Bilirsin işte kâğıt oynamak belki. Ya da Monopoly.”

“Ben Yılanlar ve Merdivenler’i seviyorum,” dedi Robin.

“Ben de.” Babam Aretha’ya küçük bir pastırma parçası attı. “Çok fazla televizyon izlemek beyninizi çürütür.”

Bulaşık makinesini doldururken ona “Televizyonu seversin sen,” dedim.

“Bunun nedeni televizyonun beynimi zaten çürütmüş olması. Fakat siz ikiniz için hâlâ ümit var.”

Kahvaltımın hazırlanması fazla zaman almadı. “Kreplerde iyi iş çıkardın,” dedim.

“Teşekkürler. Eh, biraz el yatkınlığım var.” Babam ıspatulayı bana doğrulttu. “Carlos’la televizyonu içeri taşıırken Marisol’la karşılaştım. Benden sana Goucherların dachshundlarını hatırlatmamı istedi.”

“Evet, yarın onları yürüyüşe çıkaracağız.”

Robin “Dachshundlar sosis köpekler mi?” diye sordu.

“Evet hanımefendi.” Babam başını salladı. “Bak ne diyeceğim Jacks, son zamanlarda Dawan, Ryan ya da diğerlerini ortalıkta pek görmüyorum. Ne oldu ki?”

“Bilmiyorum. Dawan ve Ryan futbol kampındalar. Herkes yazın farklı şeylerle uğraşıyor.”

Babam lavaboya birkaç kirli kap bıraktı. Sırtı bana dönüktü. “Futbol kampı konusunda üzgü-

nüm Jacks. İşler beklediğim gibi gitmedi.”

Hemen “Sorun değil,” dedim. “Zaten futbol oynamayacak kadar büyüdüm.”

Babam sessizce “Evet,” dedi. “Olur böyle şeyler.”

Kreplerimden yayılan tatlı kokulu buhara baktım. Marisol’u bizim televizyonu izlerken düşünmemek, Yılanlar ve Merdivenler oynayıp bir T-ball kependen buğday kepekli kahvaltılık gevrek yerken halimize üzülmemek için kendimi zorladım.

Sonra bu kadar önemsiz bir şey için endişe ettiğimden kendime kızmamaya çalıştım.

Çatalımı ve bıçağımı alıp kreplerimi dilimledim.

“Hop,” dedi babam. “Ağır ol Zorro.”

Şaşkın halde ona baktım. “Zorro da kim?”

“Maskeli adam. Kılıç kullanmakta ustadır.” Babam tabağımı gösterdi. “Kendini dilimlemeye fazla kaptırdın da.”

Kreplerime baktım. Doğru söylüyordu. Fena hacamat etmiştim onları. Fakat asıl dikkatimi çeken bu olmadı.

Tabağın ortasında, akçaağaç şurubu birikintisiyle çevrilmiş krep parçaları sekiz harf oluşturmuştu: C - R - E - N - S - H - A - W.

Belki sebep sadece hayal gücümdü. Belki de değildi. Her şekilde kimse fark etmeden parçaları mideye indirdim.

## otuz dört

Annem geldikten sonra babamla Best Buy'a gitmek için yola çıktık. Yolda bankaya uğradık. Babam sırada dikilirken ben iki bedava lolipop aldım. Bir bana, bir Robin'e. Ben hep mor olanı seçtim. Mor yoksa kırmızılar da gayet iyidir.

Sarılara çok da meraklı değilim.

Kaliforniya'nın kuzeyinde yaşadığımız için şanslı olduğumuzu fark ettim. Yangınlar, toprak kaymaları ve depremler haricinde gerçekten güzel bir yer. Daha da iyisi nerede arayacağınızı biliyorsanız bedava yiyecek bulmak için de harika bir yer. Kent merkezindeki çiftçiler pazarı iyi bir

yerdi. Çünkü orada size tadımlık yiyecekler veriyorlardı. Bal çubukları ya da krokan gibi. Marketler de iyidir. Kürdanın ucunda bedava kavunlar verilen marketler. Yerel hırdavatçı dükkânımızda cumartesileri küçük patlamış mısır paketleri dağıtılıyor ki bu da iyi bir seçenek. Tabii oraya yeterince erken varabilirsiniz.

Açsanız bahse girerim Alaska'da yaşamak istemezsiniz. Herhalde orada açık alanda kurulan çiftçi pazarları pek yoktur. Yine de Alaska'da bozayılar oluyor. Onlardan biriyle karşılaşmak çok hoşuma giderdi.

Tabii iyi, güvenli bir mesafeden. Bir boz ayının pençelerinin uzunluğu on santime ulaşabilir.

Buralarda yazdan ziyade kışın aç kalmak daha iyi. Çoğu insan bunu ummayacaktır. Fakat okul yılı boyunca bedava kahvaltı, öğle yemeği, bazen de ders sonrası atıştırma alabiliyorsunuz. Geçen yıl yaz okuluna yeterli para yok diye son verdiler. Bu da okullar kapandığında kahvaltı ve öğle

yemeği olmayacağı anlamına geliyor.

Toplum merkezindeki gıda yardım biriminde bedava yiyecek dağıtılsa da orası epey uzakta. Babam oraya gitmeyi sevmiyor. Gerçekten ihtiyacı olan insanların yemeğine ortak olmak istemediğini söylüyor. Fakat bence oraya gitmek istememesinin nedeni sırada bekleyen herkesin çok bitkin ve üzgün görünmesi.

Bankadan sonra televizyonlar, bilgisayarlar, cep telefonları ve daha birçok elektronik cihazla dolu, devasa bir mağaza olan Best Buy'a gittik.

Televizyonlar iki uzun sıra boyunca dizilmişti. Bazıları kocaman, Robin'den bile uzundu. Hepsi de aynı kanala ayarlanmışti. Herhalde o mağazadaki çalışanların arasında birçok Giants taraftarı vardı.

Matt Cain'in falsolu bir top atmasıyla yirmi ekranda yirmi top uçtu. Bir televizyonun mavisi daha koyu, bir diğerinin yeşili daha yumuşaktı. Fakat hareketler hepsinde aynıydı. Kendimi vila-

yet fuarındaki bir aynalar evindeymişim gibi hissettim.

Birçok insan durup bizimle maçı izledi. İşlerini fırsat buldukça bırakan tezgâhtarlar da. İçlerinden biri babama televizyonlarla ilgili merak ettikleri olup olmadığını sorduğunda babam sadece bakındığımızı söyledi.

Dördüncü atış sırasında tuhaf bir şey oldu. Son derece tuhaf bir şey. Diğer herkesin baktığı televizyonlarda bir kulübede oturan, izleyiciler gibi heyecanlı olan, siyah kulaklıklar sunucular vardı.

Fakat benim baktığım televizyonda sunuculardan biri bir kediydi. İri bir kedi.

“Crenshaw,” diye mırıldandım.

Crenshaw dosdoğru bana bakıyordu. Pençesini salladı.

Babamın televizyonuna baktım. Sonra diğer tüm televizyonlara.

Onlardaki sunucuların hiçbirisi dev bir kedi değildi.

“Baba.” Sözcük ağzımdan şaşkınlık dolu bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Şu hareketi gördün mü?” diye sordu babam. “İnanılmaz.”

“Gördüm.”

Başka bir şey de görmüştüm. Crenshaw iki parmağını kaldırmış, diğer sunucunun başının arkasında tavşan kulakları yapıyordu.

Tuhaf, diye düşündüm. Parmakları olan bir kedi. Crenshaw’un parmakları olduğunu unutmuştum.

Tuhaf, diye düşündüm. Benim *bunu* dert etmem.

Havadan sudan konuşurmuş gibi bir ses tonuyla “Görmedin, değil mi?” dedim. “Şu kediyi?”

“Kedi mi?” diye sordu babam. “Sahada mı yani?”

“Tepetaklak duran kediyi,” dedim. Çünkü Crenshaw tam olarak bunu yapıyordu. Masanın üzerinde amuda kalkmıştı. Bu işte ustaydı da.

Babam sırtıttı. “Tepetaklak duran kedi,” dedi. Benim televizyonuma baktı. “Tabii.”

“Seninle kafa buluyorum,” dedim. Sesim biraz titriyordu. “Ben, şey... kanalı değiştirdim de. Şu yeni Friskies reklamı çıkmıştı.”

Babam saçlarını dağıttı. Bana baktı. Fakat *cid-den* baktı. Sadece anne babaların bakabileceği bir şekilde.

“Kendini iyi hissediyor musun dostum?” diye sordu. “Son zamanlarda işlerin çığırından çıktığını biliyorum.”

Ne demezsin, diye düşündüm.

Yüzüme bazen anne babama karşı kullandığım o ekstra yayvan gülümsemeyi kondurup “Gayet iyiyim,” dedim.

Giants maçı 6’ya 3 kazandı.

## otuz beş

Maç bitince arabayla Pet Food Express'e gittik. Yol boyunca Crenshaw'u düşündüm.

*Her zaman mantıklı bir açıklama vardır, dedim kendime.*

Her zaman.

Belki de bir dakikalığına uyuklamış ve rüya görmüştüm.

Ya da belki –bir ihtimal– tamamen deliriyordum.

Küçükken bir hayali arkadaşının olması tamamdı da benim yaşımda ortaya çıkan bir hayali arkadaş? Bu nasıl açıklanabilir ki?

Babam Best Buy’da o kadar uzun süre ayakta dikilmekten yorulduğundan Aretha’nın köpek mamasını almaya gittim. Babam bana “En küçük, en ucuz torbayı al,” diye hatırlatmada bulundu.

“En küçük ve en ucuz olanı.” Başımı salladım.

İçerisi serin ve sessizdi. Köpek maması raflarına bakmaya başladım. Bazıları hindili ve yaban mersinliydi. Bazılarıysa somonlu ya da ton balıklı; tavuğa alerjisi olan köpekler için bufalo etliler de vardı. Hatta kanguru etli köpek maması bile vardı.

Mamaların yakınında köpek kazakları olan bir dolap gördüm. Kazaklarda SOSİSLİ ve BENİM GİBİSİ KAÇIRILMAZ gibi şeyler yazıyordu. Onların yanında da ısıltılı tasmalar ve kayışlar vardı. Aretha’nın asla bunlardan birini takmayacağını düşündüm. Ev hayvanları parıltıları önemsemez. Tam bir para israfıydı bu.

Kemik, kedi ve sincap şeklinde köpek bisküvilerinin yanından geçtim. Bazı insan bisküvilerinden daha güzel görünüyorlardı. Sonra neden

bilmem elim hareketlendi. O aptal bisküvilerden birini tuttum.

Bisküvi gerçek bir kedi şeklindeydi.

Hemen sonrasında bisküvi cebimdeydi.

Koridorda kırmızı yelekli bir tezgâhtar köpek oyuncaklarının önünde ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyordu. Bir müşterinin siyah beyaz köpek yavrusu yüzünü yalarken yerdeki köpek si-diğini siliyordu.

Tezgâhtar bana “Tasmaların fiyatı yarıya indi,” diye seslendi.

Donakaldım. Sonra sadece bakındığımı söyledim. Acaba o bisküviyi aldığımı görmüş müydü? Sesinden öyle bir ima çıkarmamıştım. Fakat emin de olamadım.

“Biliyor muydunuz? Biliminsanları köpeklerin belki de gerçekten güldüklerini bulmuşlar,” dedim. Hızlı konuşuyordum. Sözcükler ağzımdan delik bir cepten dökülen bozuk paralar gibi dökülüyordu. “Oyun oynarken şu sesi çıkarıyorlar. Tam olarak

derin derin soluk almak gibi bir ses de değil. Daha çok oflayıp puflama gibi. Fakat biliminsanları bunun köpek kahkahası olabileceğini düşünüyor.”

“Hadi canım,” dedi tezgâhtar. Sesinde aksi bir ton vardı. Sebep belki de köpeğin ayakkabısına işemesi olabilirdi.

Köpek yavrusu yanıma gelip burnunu bana değdirdi. Peşinden dört yaşında görünen bir oğlanı sürüklüyordu. Oğlanın dinozor terlikleri vardı, burnu da feci akıyordu.

“Kuyruğunu sallıyor,” dedi oğlan. “Senden hoşlandı.”

“Bir yerde bir köpeğin kuyruğunu sağa sallarsa mutlu olduğunu okumuştum,” dedim. “Sola sallarsa pek de mutlu olmazmış.”

Tezgâhtar ayağa kalktı. Öne uzattığı elindeki kâğıt havluyu nükleer atıkmış gibi tutuyordu.

Bakışlarımı adamın gözlerine çevirdim. Kızardığımı ve titrediğimi hissettim. “Dog Chow köpek maması nerede? Hani şu üzerinde yeşil çizgiler

olan kırmızı torba?” dedim.

“Dokuzuncu koridorda.”

Küçük çocuk bana “Köpekler hakkında ne çok şey biliyorsun,” dedi.

Ona “Hayvan bilimci olacağım,” dedim. “Çok şey bilmem gerek.”

“Üşüttüm ama bademciklerim şişmedi,” dedi oğlan. “Annem King Kong için yiyecek alıyor. King Kong, Hint domuzumuz.”

“Güzel isim.”

“Bu da Turbo.”

“Onun da ismi güzelmış.”

Elimi cebime götürdüğümde bisküviyi hissettim. Gözlerim yanıyor ve bakışlarım bulanıyordu. Burnumu çektim.

“Sen de mi üşüttün?” diye sordu oğlan.

“Onun gibi bir şey.” Turbo’nun elimi yalamasına izin verdim. Sonra arka tarafa yürüdüm.

Oğlan “Sanırım kuyruğunu sağa sallıyor,” diye seslendi.

## otuz altı

Geçen bahara kadar hiçbir şey çalmamıştım. Beş yaşımdayken yaşadığım ve çok kötü kararlar aldığım yoyo olayı hariç.

Ne kadar rahatlıkla çalabildiğime ben de şaşırmıştım.

Olağandışı bir yetenek keşfetmek gibiydi bu. Mesela dirseğinizi yalayabilmek gibi. Ya da kulaklarınızı kımıldatmak gibi.

Kendimi bir büyücü gibi hissediyordum. Bir bakmışsın var, bir bakmışsın yok. Sihirli Jackson'ın bu çeyrekliği kulağınızın arkasında yok edişini izleyin!

Bu sakızın gözlerinizin önünde kayboluşuna bakın!

Sakız çalmak sandığınızdan zor. Cebinize atmak için ideal boyutta da olsa genelde sakızlar ödeme yaptığınız yerin yanı başında oluyor. Bu yüzden bir satıcının niyetinizin kötü olduğunu fark etmesi daha kolay oluyor.

Sadece dört kez mağazalardan bir şeyler çaldım. İki kez Robin'e yiyecek götürmek, bir kez kendime sakız almak için.

Ve şimdi de köpek bisküvisi.

Bu işe bebek maması kavanozlarıyla başladım. Beş yaşında olsa da Robin zaman zaman bebek maması yemekten hoşlanıyordu. Üstelik meyveli bulamacı değil, kötü kokan etli mamayı.

Nedenini sormayın bana. O kızı asla anlayamayacağım.

Robin'in tuvalete gitmesi gerektiğinden Safeway marketinde durmuştuk. Robin bir şeyler yemek istedi ama annem ona beklemesini söyledi. Onlar tuvalete gidince ben de vakit öldür-

mek için marketin rafları arasında dolaşmaya başladım.

Sonra Gerber marka bebek mamasını gördüm. Cebime iki kavanoz tavuklu ve pirinçli mama attım. Tereyağından kıl çeker gibi yapmıştım bunu.

Rafların sonraki sırasına geçtiğimde babasıyla birlikte alışveriş yapan, okulumdan bir çocuğun yanından geçtim. Alışveriş arabasını itiyordu. Kocaman bir barbekü soslu patates cipsi paketi ve küçük kutulardaki şu limonatalardan ve devasa bir torba dolusu kırmızı elma almışlardı.

Rahat bir tavırla el salladım. Kötü bir şey yaptığım filan yok tarzı bir jestti bu. Paul de bana el salladı.

Robin ve annemle kapıdan çıkıverdim. Kolayca. Tepeme gökten bir yıldırım inmedi. Polis arabaları bir anda çakallar gibi uluyan sirenlerle yanımda bitmedi.

Eve döndüğümüzde kavanozları dolabın arka-

sında bulmuşum gibi yaptım. Annem çok mutlu oldu. Robin de.

Bu kadar kolay yalan söyleyebildiğime şaşır-mıştım. Bir musluğu açmak gibiydi. Sözcükler hızla dökülüvermişti. Sorunsuzca.

Suçluluk hissetmediğim için suçluluk hisset-tim. Yani hırsızlık yapmıştım. Bana ait olmayan bir şeyi almıştım. Bir suçluydum.

Fakat kendime doğada en güçlü olanın hayatta kalabileceğini hatırlattım. Ye ya da yem ol. Öldür ya da öl.

Bu tür şeyleri doğa belgesellerinde çok söylü-yorlar. Aslan zebraı yedikten sonra. Tabii ben bir aslan değildim. Doğruyu yanlıştan ayırabilen bir insandım. Çalmak da yanlış bir işti.

Fakat işte size gerçek. Hırsızlık ettiğim için kendimi kötü hissetsem de yalan söylediğim için daha da kötü hissediyordum.

Benim gibi gerçeklerden hoşlanan biriyseniz yalan söylemeyi deneyin bir. Ne kadar güç oldu-

ğunu görünce şaşıracaksınız.

Her neyse. Kendimi kötü hissetsem de bir sorunu çözmüştüm.

Robin tavuklu ve pirinçli bulamacı öyle hızlı midesine indirdi ki ağzındakilerin çoğunu çitalarla ilgili kitabıma kustu. Belli ki cezam buydu.

## otuz yedi

Evcil hayvan malzemeleri satan mağazadan eve geldiğimizde odama gittim. Bir yanım Crenshaw’u yatağımda pinekler halde bulmayı umuyordu, ama onun yerine Aretha’yı buldum. Aretha’nın burnu yadigârlar torbamdaydı. Yüzünde de suçlu bir ifade vardı. Ağzında bir şey olduğu da belliydi. Fakat bunun ne olduğunu göremiyordum.

“Göster şunu bana,” dedim. Çalıntı köpek bisküvisini cebimden çıkardım, biraz ezilmişti. Aretha ağzındakini atıp elimdeki bisküviyi alsın diye ona uzattım. Fakat Aretha hiç oralı olmadı.

Herhalde çalıntı yiyecek istemiyordu.

Aretha kuyruğunu yerde sürüyerek sinsi adımlarla yatak odamın kapısına gitti. Ağzında ne tuttuğunu görmüştüm. Dışlerinin arasındaki Crenshaw'un kilden yaptığım heykeliydi.

“O eski şeyi istemezsin,” dedim. Fakat benimle aynı fikirde değil gibiydi. Yatak odamdan çıktığı gibi koridorda koşmaya başladı. Sonra telaşla ön kapıyı tırmaladı.

“Dışarı çıkmak mı istiyorsun bebeğim?” diye sordu Robin. Kapı tokmağını çevirmesiyle Aretha dışarı fırladı.

“Aretha! Dur!” diye haykırdım. Genellikle ön kapıda bekler ümitle kuyruğunu sallardı. Fakat o gün öyle yapmadı.

Sevk kayışını yerinden aldım. Dosdoğru Marisol'un sokağın yarım blok aşağısındaki evine gidiyordu. Aretha, Marisol'u severdi. Özellikle de sineklikle çevrili arka verandalarında güneşlenmeyi seven yedi kedisini.

Aretha'yı Marisol'un eski kum havuzunda bul-

dum. Marisol artık havuzu kullanmıyordu fakat Aretha buraya bayılıyordu. Bir çukur kazmaya başlamıştı bile. Kum, bir fiskiye den fişkır an su damlacıkları gibi havaya kalktı.

Aretha kazma işinde ustaydı. O kum havuzuna iki su kabı, bir uzaktan kumanda, bir torba Lego, üç frizbi ve iki ev ödevi klasörümü gömmüştü. Onun ödevlerimi gömdüğüne öğretmenlerimi inandıramamıştım.

Marisol'un ayağında parmak arası terlikler, üzerinde de horlayan kuzu desenli bir pijama vardı. Birinci sınıftayken okula hep o pijamayla geliyordu. Ta ki müdür ona diğer öğrencilere kötü örnek olduğunu söyleyene dek.

Marisol'un sol elinde kocaman bir testere vardı. Saçları talaşla kaplanmıştı. Neredeyse her zaman taze kesilmiş odun kokardı.

Marisol bir şeyler inşa etmeye bayılırdı. Özellikle de hayvanlar, kuşlar ve sürüngenler için. Kuş evleri ve yaras a barınakları yapardı. Köpek

taşırna çantaları ve kedi oyun evleri. Hamster kafesleri ve gelincik evleri.

Marisol'un çitlerle çevrili avlusunun ucunda kalaslar, bir bıçkı sehpa ve büyük, yuvarlak bir testere vardı. Yerde yarısı bitmiş, küçük bir evi andıran bir nesne vardı. Kedilerinden biri için yapmıştı bunu.

"Hey," dedim.

"Hey," dedi Marisol. "Bahçe satışına hazır mısınız?"

"Sanırım."

"Aretha bana bunu getirdi," dedi Marisol. Parmığıyla piknik masasının üzerinde duran Crenshaw heykelini gösterdi. "Ayaklarımdın dibine bırakıverdi."

Omuz silkip "Küçükken yapmıştım onu," dedim. "Kıyırık bir şey."

"Sen yaptıysan kıyırık değildir," dedi Marisol. Testeresini bırakıp heykeli inceledi.

Aretha kamayı bırakıp ümitle bize baktı. Yüzü kumla kaplanmıştı. Dili yandan sarkıyordu.

Marisol heykelin altına yapışan bir parça çimi eliyle silip “Bu bir kedi,” dedi. “Beysbol kepiyle ayakta duran bir kedi. Çok hoşuma gitti.”

Ellerim cebimde, omuz silktim.

“Bahçe satışı için mi bu?” diye sordu Marisol. “Fiyatı ne?”

“Satılık değil. Aretha onu eşyalarımın olduğu bir torbadan alıp getirmiş, hepsi bu.”

“Üç dolarım var.”

“Ne için?” diye güldüm. “Anlarsın işte. Bir kil parçası bu. Ödev için yaptığım bir şey.”

“Hoşuma gitti... İlgi çekici.” Marisol elini pijamasının cebine attı. Bana çamaşırhaneden çıkmış gibi görünen bir para destesi uzattı.

“Sende kalsın,” dedim. “Bunu bir veda hediyesi olarak kabul et.”

Marisol’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neden bahsediyorsun Jackson? Yoksa siz...”

Elimi salladım. “Hayır. Muhtemelen ortada bir şey yok. Annem ve babam sadece her zamanki

gibi tuhaf davranıyorlar.”

Bu tam olarak doğru olmasa da yalan da sayılmazdı.

“Taşınmazsanız iyi olur. Seni çok özlerim. Gez Gör Yürüyüş için bana kim yardım eder ki? Hem senin tuhaf annenle babanı seviyorum ben.”

Yanıt vermedim.

“Yarın dachshundlar var,” dedi Marisol.

“Evet.” Marisol’un inşa ettiği minyatür, yılanka-vi merdiveni işaret ettim. “Nereye konulacak bu?”

“Antonio bu sonbaharda üniversiteye gittikten sonra onun eski odasına. Ya da belki Luis’in odasına. Onun odası kutularla dolu zaten.”

“Tek çocuk gibisin,” dedim.

Marisol bir tutam saçını kulağının arkasına kıştırıp “Sıkıcı denebilir,” dedi. “Kavga edebilecek kimse olmuyor. Ev çok sessiz.”

“Kulağa hoş geliyor”

“Sizin evi seviyorum. Orada hep bir şeyler oluyor. Oysa bazen bizim evde günlerce sadece

Paula'yla ikimiz oluyoruz.” Gözlerini devirdi.

Marisol'un babası bir satıcı, annesi pilottu. İki-  
si de sıkça yolculuk ediyordu. Bu yüzden de Paula  
adında yaşlıca bir kadın sık sık Marisol'un yanın-  
da kalıyordu. Marisol ona “dadi”, “çocuk bakıcısı”  
ya da “bakıcı” demeye yanaşmıyordu. Paula sade-  
ce “Paula”ydı.

Marisol merdivenin boyunu ölçmek için eline  
bir mezura aldı. “Bu merdiveni duvara tutturaca-  
ğım. Bak, şöyle mesela, nasıl olur? Sonra rafları  
kedilerin tırmanabileceği kadar yükseğe koyaca-  
ğım. Kedi cenneti olacak.”

“Kedi demişken...” Aretha'nın açtığı çukuru ka-  
patmak için çömeldim. Kum yumuşak ve kuruy-  
du. “Sana hiç...” Duraksadım. Sonra baklayı ağ-  
zımdan çıkardım. “Sana hiç küçükken hayali bir  
arkadaşım olduğunu söylemiş miydim?”

“Gerçekten mi? Benim de vardı. Adı Whoops'tu.  
Saçı kırmızıydı. Son derece de yaramazdı. Yaptı-  
ğım tüm muzırlıkları onun üzerine atardım. Se-

nin hayali arkadaşın kimdi?”

“Bir kediydi. Kocaman bir kedi. Onu fazla hatırlamıyorum?”

“Hayali arkadaşını asla unutmamalısın.”

“Nedenmiş o?”

“Ya bir gün ona ihtiyacın olursa?” Marisol bir tahta parçasına uzandı. “Ben Whoops’la ilgili her şeyi hatırlıyorum. Brüksel lahanası severdi.”

“Neden?” Yalandan öğürdüm.

“Herhalde ben de Brüksel lahanası sevdiğimden.”

“Bana bundan hiç bahsetmemiştin. Arkadaşlığımızı gözden geçirmem gerekebilir.”

“Whoops yüzünden mi, Brüksel lahanası yüzünden mi?” Çekicinin arkasıyla kalastan bir çivi çıkardı. “Hey, yarasalar hakkında yeni öğrendiğim bir bilgi. Austin, Teksas’ta dünyanın şehir sınırları içindeki en büyük yarasa kolonisi varmış. Bir buçuk milyon kadar yarasa. Gece uçtuklarında havaalanının radarlarında görülüyormuşlar.”

“Müthiş,” dedim. “Bayan Malone o görüntüyü görmeyi çok isterdi.”

Marisol’la ikimiz dördüncü sınıfta Bayan Malone’un dersine girmiştik. Kendisi her konuda ders verse de en çok fen bilgisini severdi. Özellikle de biyolojiyi.

Aretha’nın başka bir çukur kazmasını izlerken yarasalardan bahsettik. Sonunda “Eh, gitmem gerek,” dedim.

Aretha’nın kayışını boynuna bağladım. Kum yapışmış diliyle yanağımı yaladı. Yanağımda bıraktığı his bir kedinin dili gibiydi.

“Whoops hiç... Anlarsın ya?” Kendimi soruyu sormaya zorladım. “Senin yaştan büyüdükten sonra geri döndü mü hiç?”

Marisol hemen yanıt vermedi. Bazen bir soruya cevap vermeden önce, onu iyice sindirmesi gerekiyormuş gibi biraz beklerdi.

Marisol bana bakıp “*Keşke* geri gelse,” dedi. “Bence ondan hoşlanırdın.”

Başımı salladım. “Evet. Sanırım şu Brüksel lahanası konusunu göz ardı edebilirim.”

“Jackson?”

“Evet?”

“Gerçekten taşınmayacaksınız, değil mi?”

Tıpkı ona sorduğum soruyu kafasında tartması gibi, ben de onun bana sorduğunu kafamın içinde tırttım. “Muhtemelen hayır,” dedim. Çünkü bu yanıt kolay oldu. Elimden gelen de ancak kolay bir yanıtı.

Aretha’yla ön bahçeye varacağımız sırda Marisol bana “Bir ismi olmalı,” diye seslendi.

“Heykeli mi kastediyorsun?”

“Evet. Şöyle özel bir isim.”

“İsminin ne olmasını istersin?” diye sordum.

Marisol hemen yanıt vermedi. Biraz bekledi.

Nihayet “Bence Crenshaw iyi bir kedi ismi olur,” dedi.

## otuz sekiz

Sokağın karşısına geçtim. İki kez dönüp arkama baktım. Marisol el salladı.

Crenshaw.

İsmi heykelin altına yazmış olmalıydık. Ya öğretmenim, ya annem ya da ben.

Her zaman mantıklı bir açıklama vardır, diye düşündüm.

Her zaman.

## otuz dokuz

O gece döşëğime oturup yatak odamdan geri kalanlara baktım. Kırmızı bir yarış arabası şeklindeki, epey zamandır yaşıma uygun olmayan eski yatağım parçalara ayrılmıştı. Baş kısmında “25 dolara ya da en iyi teklifi verene” yazıyordu. Halıdaki küçük oyuklar bir zamanlar üzerinde ne olduğunun ipucunu veriyordu. Komodinimin olması gereken yerde bir küp vardı. Eskiden şifonyerimin olduğu yerde de bir dikdörtgen.

Annem ve babam, Robin uyuduktan sonra eve geldiler. “Nasılsın dostum?” diye sordu babam. “Kesinlikle içerisi ferahladı, değil mi?”

“Dışarıda kamp yapmak gibi,” dedim.

“Sivrisinekler olmadan,” dedi annem. Bana plastik bir bardakta su verdi. Gece susayabilirim diye bardağı yatağımın yanına bıraktım. Kendimi bildim bileli, annem bunu yapardı. Üzerinde Lokomotif Thomas’ın soluk bir resminin olduğu bardağın yaşı herhalde yaşıma kadardı.

Babam bastonuyla döşeğe dokundu. “Bir sonraki yatak daha ciddi görünsün.”

“Yarış arabası olmayacak.” Annem başını salladı.

“Belki bir Volvo olabilir,” dedi babam.

“Normal bir yatak nasıl olur?” diye sordum.

“Kesinlikle.” Annem eğilip parmaklarıyla saçımı taradı. “Yatak gibi yatak.”

Babam “Herhalde satışta birkaç dolar kazanacağız,” dedi. “Bu konuyu düşünebiliriz”

Annem sessizce “Bunlar sadece eşya,” dedi. “Ne zaman olsa yenilerini alabiliriz.”

“Önemli değil, bu kadar boş olması hoşuma gitti,” dedim. “Eminim Aretha’nın da hoşuna gide-

cektir. Robin de bir şeyleri kırıp dökmeden atış antrenmanları yapabilir.”

Annem de babam da gülümsedi. Kısa bir süre ikisi de konuşmadı.

Annem nihayet “Peki, buradan gidiyoruz,” dedi.

Babam tam odadan çıkacakken “Bize katkın büyük Jackson,” dedi. “Hiç şikâyet etmiyorsun ve hep yardıma hazırsın. Bunu gerçekten takdir ediyoruz.”

Annem bana bir öpücük gönderdi. “O inanılmaz,” diyerek babamı destekledi. Babama göz kırptı. “İyisi mi, onu hep yanımızda tutalım.”

Kapıyı kapattılar. Tek lambam kalmıştı. Işığı halımın üzerinde iki sarı ve çatık kaş gibi duruyordu.

Gözlerimi yumdum. Yarın eşyalarımızın bahçeye nasıl yayılacağını hayal ettim. Elbette annem haklıydı. Eşyalar sadece eşyaydı. Plastik, ahşap, karton ve çelik parçalarıydı. Bir grup atomdan ibarettiler.

Dünyada Monopoly oyunları ya da yarış arabası şeklinde yatakları olmayan insanlar olduğunu biliyordum. Benim başımın üzerinde bir çatı vardı. Çoğu zaman yiyecek yemeğim oluyordu. Giysilerim, battaniyelerim, bir köpeğim ve bir ailem vardı.

Yine de içim burkuluyordu. Düğüm olmuş bir halat yutmuşum gibi.

Mesele eşyalarımı kaybetmem değildi.

Eh, tamam. Belki kısmen buydu.

Fakat beni en çok rahatsız eden hiçbir şeyi çözemememdi. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Direksiyonu olmayan bir çarpışan araba sürmek gibiydi bu. Diğer arabalar bana çarpıp dururken tek yapabildiğim öylece oturup sıkı tutunmaktı.

*Güm.* Yarın yeteri kadar yiyeceğimiz olacak mıydı? *Güm.* Kirayı ödeyebilecek miydik? *Güm.* Sonbaharda aynı okula devam edebilecek miydim?

*Güm.* Yine mi aynı şeyler yaşanacaktı?

Derin derin nefes aldım. Nefes içeri, nefes dışarı. Nefes içeri, nefes dışarı. Yumruklarım bir açılıp bir kapandı. Televizyondaki Crenshaw’u ya da çaldığım köpek bisküvisini düşünmemeye çalıştım.

Sonra tıpkı, sebebini bilmeden ve sonuçlarını düşünmeden, *nedensiz yere* o bisküviyi aldığım gibi su bardağımı alıp duvara fırlattım.

*Güm.* Kupadan etrafa plastik parçaları saçıldı. Çıkardığı gürültü hoşuma gitmişti.

Annemle babamın dönmesini bekledim. Bana sorunumun ne olduğunu sormalarını, bir eşya kırdığım için bana bağırıp çağırmalarını. Fakat kimse gelmedi.

Duvardan aşağı su akıyordu. Su uzak bir nehri gösteren eski bir harita gibi ağır ağır silikleşti.

## kırk

Gece ter içinde ve şaşkın halde uyandım. Bir rüya görmüştüm. Köpüklerden sakal yapmış, devasa, konuşan bir kedi.

Of.

Her fırsatta benimle yastığımı paylaşan Aret-ha'nın salyası yastık kılıfına akıyordu. Rüyasında ayakları seğiriyordu. Rüyasında Crenshaw'u mu görüyordu acaba? Crenshaw'dan kesinlikle hoşlanmış gibiydi.

*Bir saniye...* Beynimin, bir kayalıktan aşağı düşmek üzere olan bir çizgi film karakteri gibi birden kayarak durduğunu hissettim.

Aretha, Crenshaw'u görmüştü.

En azından ona tepki vermişti. Onu yalamaya çalışmıştı. Onunla oynamaya çalışmıştı. Onun varlığını hissetmişti.

Köpeklerin sezgileri akıl almazdır. Bir insanın nöbet geçireceğini önceden hissedebilirler. Biz insanlar hiçbir şey işitmezken onlar sesler işitebilirler. Komşunun çöp kutusunun dibindeki sosisi bulup çıkarabilirler.

Fakat köpekler ne denli olağanüstü olsalar da birinin hayali arkadaşını göremezlerdi. Sahiplerinin beyninin içine giremezlerdi.

O zaman Crenshaw'un gerçek olduğu anlamına mı geliyordu bu? Yoksa Aretha sadece benim beden dilime mi tepki veriyordu? Benim delirdiğimi anlıyor muydu? Yoksa "Devasa Görünmez Kedi'yle Oyun Oynayalım" adında yepyeni bir oyun uydurduğumun farkına mı varmıştı?

Arabamızdayken nasıl davrandığını anımsamaya çalıştım. O zamanlar Crenshaw'un varlığını

sezmiş miydi?

Hatırlayamadım. Hatırlamak istemedim.

Salyalı yastığımla yüzümü kapatıp yeniden uykuya dalmaya çalıştım.

## kırk bir

Bir “Vırak” sesi işittim.

Gözlerimi açtım. Alnımın üzerinde bir kurbağa vardı.

Bana tanıdık göründü. Crenshaw’un yemek istediği şu pencere pervazı ziyaretçisine benziyordu.

Başımı çevirmemle kurbağa yere sıçradı. Yanımda insan boyutunda bir kedi uzanıyordu. Crenshaw’un üzerinde de orta boy bir köpek. Aretha’nın üzerinde de kurbağa duruyordu.

Üçünün ikisi horluyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Gözlerimi kırptırdım. Sonra bir kez daha.

Pencereyi aralık bırakmıştım. Bu durum kurbağayı açıklasa da kediyi açıklamıyordu.

“Geri gelmişsin,” dedim.

“Günaydın,” diye mırıldandı Crenshaw. Gözleri hâlâ kapalıydı. Patilerini Aretha’ya dolayıp ona sıkıca sarıldı.

“Bana sadece bir tek söyle,” dedim. Döşeğimden kalkıp gerindim. “Senden sonsuza dek nasıl kurtulabilirim?”

“Sana yardım etmek için buradayım,” dedi Crenshaw. Esnedi. Dişleri küçük bıçaklar gibiydi. Aretha’nın kadifemsi kulaklarından birini güneşi uzak tutmak için gözlerine siper etti.

“Gerçeği söylemek derken ne kastetmiştin?” diye sordum. “Gerçek senin için önemli,” dedi Crenshaw. “Bu yüzden benim için de önemli. Şimdi lütfen bırak da şekerlememe devam edeyim?”

“Sen benim vicdanım mısın?” siye sordum.

“Duruma göre değişir. Vicdanın olmamı ister miydin?”

İçinde görünmez devasa bir keseli sıçan, bir sincap ya da gizlenmiş başka bir şey olabilir diye dolabıma göz attım. “Hayır,” dedim. “Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum.”

“Ya, gerçekten mi?” dedi Crenshaw. “Yerde duran şu rezil köpek bisküvisi ne o zaman?”

Bisküvi. Aretha bisküviyi hâlâ yememişti.

Bisküviyi pencereden dışarı fırlattım. Belki sincaplar çalıntı bir şey yemeyi sorun etmezdi.

“Beş yaşındayken o yoyoyu çalışını anımsıyor musun?” diye sordu Crenshaw.

“Annemle babam beni yakaladığında suçu sana atmaya çalışmıştım.”

“Herkes hayali arkadaşını suçlar zaten.”

“Sonra annem ve babamın isteğiyle yoyoyu geri götürmüş, dükkândakilerden özür dilemiştim.”

“Sanırım meselenin nereye varacağını anlamışsındır.” Crenshaw bir kez daha esnedi. “Şimdi senin için mahzuru yoksa küçük bir kedi şekerlemesi yapacağım.”

Gözlerimi ona diktim. Bana kendimi şaşkın, kızgın ve epey de kaçık hissettiriyordu. Şu ya da bu şekilde onu hayatımdan çıkarmak zorundaydım.

Odadan çıkmadan önce “Ha, bu arada,” dedim, “bir köpeğe sarılıyorsun.”

Sonra ne olduğunu görmesem de bir tıslama ve bir uluma hissettim. Aretha yanımdan ok gibi geçti.

Bir saat boyunca masanın altına saklandı.

## kırk iki

Eşyalarınızı bahçe satışında satmak tuhaf bir deneyimdir. İç çamaşırınızı giysilerinizin üzerine giyip gezinmek gibi. Blucinin üzerine külot, spor ayakkabınızın üzerine çoraplarınızı giymek gibi.

Evinizin iç organları herkesin görebileceği ve dokunabileceği şekilde araba yolunuza saçılmış gibidir. Yabancılar yatağınızın başucundaki lambayı parmaklarıyla yoklar. Terli adamlar babanızın en sevdiği koltuğa oturur. Her şeyin üzerinde küçük etiketler vardır. Tekerleklerinde hâlâ maytaplar olan eski üç tekerlekli bisikletiniz için beş dolar. Kızma Birader oyunu için elli sent.

Güneşli bir pazar sabahıydı. Birçok komşumuz da eşyalarını satıyordu. Neredeyse bir parti havası vardı. Annem, kazandığımız paraları içine koyduğu küçük bir kutuyla oyun masasında oturuyordu. Babam geziniyor, bazı insanlar onunla pazarlık yapıp üç yerine iki dolar verip veremeyceklerini soruyorlardı.

Babam yürümekten yorulunca bir katlanır sandalyeye oturdu ve gitar çalıp şarkı söylemeye başladı. Ara sıra annem de şarkılara eşlik etti.

O gün asıl görevim insanların arabalarına eşya taşıyıp Robin'e göz kulak olmaktı. Robin üzerine dört dolar yazılı bir kâğıt yapıştırılmış, eski tekerlekli yük arabasını çekiyordu. Arabanın içinde, üzerinde mavi tavşanlar olan ve annemle babamın Robin'e onda kalabileceğini söyledikleri çöp kutusu vardı.

Eşyalarımızın satıldığını görmek o kadar da kötü değildi. Kendi kendime elimize geçen her doların bize faydası olacağını ve sattıklarımızın

anlamsız eşyalardan ibaret olduğunu söyledim. Komşularla ve arkadaşlarla beraber olmak, limonata içmek, sohbet etmek ve annemle babamın şarkılarına eşlik etmek de güzeldi.

İkinciye doğru neredeyse her şeyi satmıştık. Annemin kazandığımız parayı sayışını izledim. Babama bakıp başını iki yana salladı. Sessizce “İhtiyacımız olan paranın yakınından bile geçmiyor,” dedi.

Babam yanıt veremedi saçlarını atkuyruğu yapmış, sıska bir adam ona yanaştı. Güzel, deri bir cüzdan çıkarıp babama gitarının satılık olup olmadığını sordu.

Babam ve annem bakıştılar. “Olabilir, sanırım,” dedi babam.

Annem hemen “Benim de satılık bir gitarım var,” diye ekledi. “Evde.”

Babam gitarını havaya kaldırdı. Bal rengi ahşaptan güneş ışığı yansıdı. “Güzel bir gitardır,” dedi babam. “Epey mazisi vardır.”

“Baba,” diye bağırdım, “gitarını satamazsın.”

“İnsanın karşısına hep yeni bir gitar çıkar Jacks,” dedi babam. Fakat gözlerime bakmadı.

Robin yanıma koştu. Hâlâ kimsenin satın almadığı yük arabasını çekiyordu. “O gitarı satın alamazsın!” diye bağırdı. “Jackson’ın adını verdiniz ona!”

“Aslında,” dedim, “*bana* gitarın adı verildi.”

“Fark etmez!” Robin’in gözleri yaşardı. “Saklanması gereken bir yadigâr o. Buyurun, çöp kutumu bedava alabilirsiniz bayım. Gitarın yerine.”

Çöp kutusunu cılız adamın ellerine tutuşturdu. Adam “Ben, şey...” dedi. “Ben... Bu müthiş bir çöp kutusu tatlım. Bu... tavşanlar gerçekten hoşuma gitti. Fakat gitar satın almak daha fazla ilgimi çekiyor.”

“Gitar olmaz, mümkün değil,” dedi Robin.

Babam adama bakıp çaresizce omuz silkti. “Üzgünüm dostum,” dedi. “Hanımefendiyi duydun. Yine de bak ne diyeceğim. Neden bana telefon nu-

maranı vermiyorsun? Hani fikrimi değiştirirsem diye. Seni arabana kadar geçireyim.”

Babam ve adam lüks, siyah bir arabaya doğru ilerlediler. Babamın sol ayağı biraz yere sürtünüyordu. Bazen MS hastalığı bu duruma sebep olur.

İkisi birbirlerine kâğıt parçaları verdi. Sıska adam arabasına binip gitti. Bir şekilde babamın çoktan fikir değiştirdiğini anladım.

## kırk üç

Bir saat kadar sonra ev sahibimiz kapıya geldi. Elinde bir zarf vardı. Anneme sarılıp babamın elini sıktı. “Keşke böyle olmasaydı,” dedi. Zarfın içindeki kâğıdın ne olduğunu biliyordum, çünkü üstteki yazıyı görebiliyordum.

Zarfta TAHLİYE İHBARI yazıyordu. Yani dai-reyi boşaltmamız gerekiyordu.

Babam duvara yaslandı. Artık oturacak yer kalmamıştı.

“Çocuklar,” dedi, “anlaşılan biraz araba yolculuğu yapacağız.”

“Büyükkannemin evine mi gideceğiz?” diye sordu Robin.

“Pek sayılmaz,” dedi annem. Bir dolabın kapısını sertçe kapattı.

Babam, Robin’in yanına çömeldi. Dengesini koruyabilmek için bastonunu kullanması gerekiyordu. “Taşınmamız gerekiyor bebeğim. Fakat eğlenceli olacak. Göreceksin.”

Robin’in delici bakışları içime işledi. “Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin Jacks,” dedi. “Yalan söyledin.”

Annem “Bu, Jackson’ın hatası değil Robin,” dedi. “Onu suçlama. Bizi suçla.”

Bunları daha fazla işitmek istemiyordum. Oda ma koştum. Crenshaw yatağım da yatıyordu.

Yanına oturdum. Başımı kürküne gömdüm. İtiraz etmedi. Gururla mırladı.

Biraz ağladım. Fakat çok da değil. Hüngür hüngür ağlamamın bir faydası olmazdı.

Bir kez *Kediler Neden Mırlar ve Diğer Kedi Gi-*

*zemleri* adında bir kitap okumuştum.

Anlaşılan kedilerin neden mırladıklarını tam olarak bilen yok.

Yetişkinlerin bilmedikleri birçok şey olması şaşırtıcı.

## kırk dört

O gün öğleden sonra dörtte Marisol kapıya geldi. Ayaaında parmak arası terlikler, üzerinde çiçekli pijamalar vardı. Yanında Goucherlerin dachshundları Helmut ve Helga vardı. “Unuttun mu?” diye sordu. “Benimle buluşacaktın.”

Özür dileyip Helmut’un kayışını tuttum. Marisol’la kaldırımda yürümeye başladığımızda Crenhsaw’un önümüzden yürüdüğünü görüp şaşırdım. Birkaç gün önce onu görsem şaşıracakım kadar şaşırmamıştım tabii. İşte oradaydı. Arka ayakları üzerinde süzölüyor, ara sıra yana takla atıyor veya amuda kalkıyordu.

Marisol'a taşınacağımızı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona para sorunlarımızdan hiç bahsetmemiştim. Yine de bize geldiğinde ona yiyecek bir şeyler ikram etmememden ya da giysilerimin her zaman üzerime biraz küçük gelmesinden bunu tahmin etmiş olabilirdi.

Tam olarak yalan söylemiyordum. Daha çok bazı gerçekleri kenara atıp diğerlerine odaklanmışım.

Elbette bunu yapmak istemezdim. Gerçeklerden hoşlanırdım ben. Marisol da öyle. Fakat bazen gerçekleri paylaşmak çok güç olabiliyordu.

Marisol'a hasta bir akrabamız olduğunu, onun bakımını üstlenmemiz gerektiğini ve bu durumun birden ortaya çıktığını söylemeye karar verdim. Fakat ben konuşmaya başladığımda Crenshaw öne eğilip kulağıma fısıldadı. "Gerçek, Jackson."

Gözlerimi sımsıkı yumup ona kadar saydım. Yavaşça.

On saniye, delilik etmeyi bırakmak için yeterli bir süre gibiydi.

Sonra Marisol'a her şeyi söyledim. Ona ne kadar endişelendiğimi, bazen nasıl aç kaldığımızı ve kim bilir başımıza daha neler gelecek diye korktuğumu anlattım.

Okulun oyun alanına doğru yürüdük. Önümüzden giden Crenshaw tüp kaydırakta hızla kaydı. Aşağı indiğinde bana baktı. Başını sallayıp yaptığımı onayladı.

Sonra neden bilmem Marisol'a bir gerçeği daha söyledim.

Ona Crenshaw'u anlattım.

## kırk beş

Marisol'un bana deli olduğumu söylemesini bekledim.

"Bak." Marisol çömelip Helga'nın kulağının arkasını kaşıdı. "Her şeyi bilemiyoruz. Erkek kardeşlerimin neden geçirerek konuşma ihtiyacı duyduklarını bilmiyorum. Neden bir şeyler inşa etmekten hoşlandığımı bilmiyorum. Neden gökkuşağı renklerinde M&M'ler olmadığını bilmiyorum. Sen neden her şeyi anlamak zorundasın Jackson? Her şeyi bilmemek benim hoşuma gidiyor. Hayatı daha ilginç kılıyor bu."

"Bilim gerçeklere dayanır. Hayat gerçeklere da-

yanır. Crenshaw bir gerçek değil.” Omuz silktim. “Bir şeyin nasıl gerçekleştiğini anlarsan onun yeniden gerçekleşmesini sağlayabilirsin. Ya da gerçekleşmemesini.”

“Crenshaw’un gitmesini mi istiyorsun?”

Yüksek sesle “Evet,” dedim. Sonra sesimi alçaltıp “Hayır, bilmiyorum,” diye ekledim.

Marisol gülümsedi. “Keşke onu görebilseydim.”

“Siyah, beyaz, tüylü,” dedim. “Çok uzun boylu.”

“Şu an ne yapıyor?”

“Tek eliyle sınav çekiyor.”

“Gerçekten mi?”

Homurdandım. “Sorun yok. Gidip bir psikiyatristi arayabilirsin. Beni akıl hastanesine yatırt.”

Marisol omzuma bir yumruk indirdi. Sertçe.

“Of!” diye haykırdım. “Hey!”

“Beni kızdırıyorsun,” dedi. “Bak, senin için endişe etsem bunu sana söyledim. Arkadaşınım. Fakat senin delirdiğini sanmıyorum.”

“Bir insanın evinde köpük banyosu yapan dev

bir kedinin olması normal mi sence?”

Marisol limon yemiş gibi suratını ekşitti. “İkinci sınıfta okul fuarına gelen o sihirbazı hatırlıyor musun?”

“Rezaletti.”

“Sahne arkasına geçip adamın tavşanı nasıl ortaya çıkardığını anlamıştın. Sonra da herkese numaranın nasıl yapıldığını anlatmıştın, hatırlıyor musun?”

Sırıttım. “Numarayı nasıl yaptığını hemen çözmüştüm.”

“Fakat sihri yok etmiştin Jackson. Adamın şapkasının içinden gri ve beyaz bir tavşanın çıktığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Bunun sihir olduğuna inanmak hoşuma gidiyordu.”

“Fakat değildi. Şapkasının içinde bir delik vardı. Sonra...”

Marisol kulaklarını kapattı. “Umurumda bile değil!” diye haykırıp beni bir kez daha yumrukladı.

“Of,” dedim. “Yine yaptın.”

“Jackson,” dedi Marisol, “fırsatın varken sihrin tadını çıkar, olur mu?”

Cevap vermedim. Her zaman yürüdüğümüz yol-da sessizce ilerliyorduk. Çeşmesi olan küçük parkın yanından geçtik. Sonra da bisikletim varken bin kez kullandığım bisiklet yolunun yanından. Kaykayımla numara yapayım derken kolumu kır-dığım yerden. “Kuğu Gölü Köyü’ne Hoş Geldiniz” yazan tabelanın yanından.

Marisol “Kuğuların ömür boyu birbirlerinden ayrılmadıklarını okumuştum,” dedi.

“Genellikle,” dedim. “Her zaman değil.”

“Seninle ben ömür boyu arkadaş olacağız,” dedi Marisol. Bunu doğayla ilgili bilimsel bir gerçekten bahseder gibi söylemişti. “Çimler yeşildir,” dermişçesine.

“Daha ailemin nereye gideceğini bile bilmiyorum.”

“Önemli değil. Bana kartpostal gönderebilirsin.

Kütüphaneden e-posta atabilirsin. Bir yolunu bulursun.”

Bir taşı tekmeledim. “Sana Crenshaw’dan bahsettiğim için memnunum,” dedim. “Gülmediğin için sağ ol.”

“Neredeyse görebiliyorum onu,” dedi Marisol. “Ön bahçemde geri taklalar atıyor.”

“Aslında araba yolunuzda bacaklarını ikiye ayırıyor.”

“Onu *neredeyse* görebildiğimi söyledim.” Bana gülümsedi. “Sana eğlenceli bir bilgi Jackson... Ses dalgalarını göremezsın fakat müziği işitebilirsin.”

## kırk altı

O akşam Crenshaw'la arka bahçeye gittik.

Crenshaw geceyi seviyordu.

Yıldızların gökte yavaş yavaş belirmesinden hoşlanıyordu. Çimlerin güneşin sıcaklığından sıyrılmasından da. Cırcırböceklerinin şarkılarını değiştirmesinden de.

Fakat en çok da cırcırböceklerini yemeyi seviyordu.

Orada uzanıyorduk. Ben sırtüstü, Crenshaw ise yan yatıyordu. Yakınıımızdaki Aretha bir tenis topunu ısıırıyordu. Sık sık başını kaldırıp kulaklarını dikleştirerek havayı kokluyordu.

Gece çökerken sohbet etmek iyi gelmişti. Neredeyse ertesi gün evimizden ayrılmak zorunda olduğumuzu unutmuştum. İçimdeki öfke ve mutsuzluğun iki görünmez çapa olup beni dibe çektiğini neredeyse unutacaktım.

Crenshaw bir circırböceğini iri patisinin altına hapsetti.

Ona Çin’de circırböceklerinin şans getirdiğine inanıldığını söyledim.

“Tayland’da da circırböceklerinin lezzetli olduğu düşünülür,” diye yanıt verdi. Kuyruğu rodeodaki bir kement gibi kıvrılıyordu. “Kedi diyarında da.”

Bir parça çimi çiğnedim. Aç olduğumu unutmamı sağlıyordu. “Bunu nereden biliyorsun?”

Crenshaw bana baktı. “Senin bildiğin her şeyi ben de bilirim. Hayali arkadaşlar böyle çalışır.”

“Bilmediklerimi biliyor musun peki?”

“Eh, hayali arkadaş olmak nasıl bir şey bilirim.” Crenshaw diğer ön patisiyle bir güveye vurdu. Güve onunla dalga geçermişçesine başının

üzerinden geçti.

“Güvelerden nefret ediyorum,” dedi Crenshaw.  
“Kelebek özentileri.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Kelebek taklitçileri.”

“Bildiğim her şeyi biliyorsan nasıl oluyor da bilmediğim sözcükleri bilebiliyorsun?”

“Üç yıl oldu Jackson. Bir kedi o kadar sürede çok şey öğrenebilir. Geçen ay sözlüğü dört kez okudum.”

Güveye bir kez daha vurmaya çalışsa da ıskaladı.

“Eskiden daha hızlıydın,” dedim.

“O zaman daha ufaktım.” Crenshaw patisini yaladı.

“Epeydir sana neden bu kadar irileştiğini sormak istiyordum. Ben yedi yaşımdayken bu kadar iri değildin.”

“Şimdi daha büyük bir arkadaşına ihtiyacın var,” dedi Crenshaw.

Annem elinde arabaya koyacağı bir kutu giysiyle yanımdan geçti. “Jackson?” dedi. “İyi misin?”

“Evet.”

“Biriyle konuştuğunu işittim sanki.”

Crenshaw’a bir bakış attım. “Sadece kendi kendime konuşuyorum. Anlarsın ya.”

Annem gülümsedi. “Mükemmel bir sohbet arkadaşısı.”

“Yardıma ihtiyacın var mı anne?”

“Hayır. Zaten paketlenecek fazla eşya da yok. Sağ ol tatlım.”

Crenshaw patisini kaldırdı. Cırcırböceği kurtulmak için çırpındı. Sonra pençe indi. Zavallı böceği öldürmeye yetmemişti bu. Onu ancak kızdırmıştı.

“Kedilerin başka canlılara işkence etmeleri sende hiç suçluluk uyandırır mı? Böcekler, fareler, sinekler mesela?” diye sordum. “Bunun sadece içgüdüden ibaret olduğunu biliyorum. Yine de...”

“Elbette hayır. Biz buyuz. Bizim için avlanma antrenmanı bunlar.” Crenshaw pençesini kaldır-

dı. Bu kez cırcırböceği hızlıca kaçtı. “Ayrıca beni kedi yapan sendin.”

“Buna karar verdiğimi anımsamıyorum. Sen bir şekilde... ortaya çıkıverdin işte.”

Aretha topunu Crenshaw’un önüne bıraktı. Crenshaw topu küçümsemeyle kokladı.

Aretha’ya “Kediler oyun oynamaz,” dedi. “Eğlenmeyiz, hoplayıp zıplamayız biz. Uyuruz, öldürürüz ve yeriz.”

Aretha kuyruğunu deli gibi salladı. Hâlâ ümitliydi.

“Peki.” Crenshaw tenis topunu üfleyerek itti. Top beş on santim yuvarlandı. Aretha topu dişlerine alıp havaya attı.

“Amma da oyuncu bir davranıştı bu,” dedim. Çiğnemek için bir parça çim daha kopardım. “Oyun oynamayan birine göre yani.”

“Korkarım beni yaparken içime bir parça köpek katmışsın.” Crenshaw omuz silkti. “Bazen gerçekten içimden... kötü kokan bir şeyin içinde yuvar-

lanmak geliyor. Ölü bir kokarcanın ya da beklemiş çöpün içinde mesela.”

“Köpeklerin bunu yapmasının nedeni...”

“Nedenini biliyorum. Çünkü onlar ahmak. Ayrıca kedigillerin bu güzel örneğinin asla ama asla kendisini öyle alçalttığını göremeyeceğini de biliyorum.”

Yattığım yerde sırtımı dikleştirdim. Ay ince ve sarıydı. “Karışıma eklediğim başka bir şey var mı?”

“Eh, bazen bana birazcık balık da eklendiğinden endişe ediyorum. Suyu epey seviyorum.”

Birinci sınıftaki halimi düşündüm. “Yedi yaşımdayken balıkları çok severdim. George adında bir Japon balığım vardı.”

“Tabii,” dedi Crenshaw, “o zamanlar birçok hayvanı severdin. Sıçanları, denizineklerini, çitaları. Bir sürü başka hayvanı da.” Homurdandı. “Yarasaları da severdin. Ara sıra baş aşağı uyumama şaşmamak gerek.”

“Üzgünüm,” desem de kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

“En azından işin gücün hayvanlardı. Bir arkadaşım var. İyi biri. Tamamen dondurmadan yapılmıştı. Sıcak havalardan nefret ederdi.”

“Dur biraz.” Son işittiklerimi sindirmeyi bekledim. “Yani *başka* hayali arkadaşları da mı tanıyor?”

“Tabii ki. Kediler yalnız yaşasalar da bizler tamamen antisosyal değiliz.” Esnedi. “Marisol’un hayali arkadaşıyla tanıştım. Whoops. Babanın kiyle de.”

“Babamın hayali arkadaşı mı varmış?” diye haykırdım.

“Hayali arkadaşlar sandığından yaygındır Jackson.” Crenshaw bir kez daha esnedi. “Uyku bastırdı.”

“Dur biraz,” dedim. “Uyumadan önce bana babamın arkadaşından bahset.”

Crenshaw gözlerini yumdu. “Sanırım gitar çalıyor.”

“Babam mı?”

“Hayır. Arkadaşı. Yanlış anımsamıyorsam trombon da çalıyor. Bir köpek. Bir deri bir kemik. Albenisi yok pek.”

“Adı ne?”

“F’yle başlıyordu. Alışagelmedik bir isim. Franco muydu? Yoksa Fiji mi?” Crenshaw parmaklarını şaklattı. Kedilerin pek yaptıkları bir şey değildi bu. “Hah, Finian!” dedi. “Adı Finian. İyi biri. Yani bir köpeğe göre.”

“Finian,” dedim. “Hım. Yanımda olmadığın zamanlarda nerede oluyorsun Crenshaw?”

“Bir öğretmenler odasını görmüşsündür herhalde?”

“İçine şöyle bir baktığım oldu. Öğretmenler odasına girmemiz yasak. Gördüğüm de bir sürü kahve kupası ve kanepede uyuklayan Bay Destephano’dan ibaretti.”

“Gözünün önüne devasa bir öğretmenler odası getir. Birçok insan bekliyor, uyukluyor ve kendile-

rini çileden çıkaran, inanılmaz çocuklardan bahsediyor. İşte ben orada kalıyorum. Bana ihtiyacın olan an gelene dek orada bekliyorum.”

“Yaptığın sadece bu mu?”

“Az şey değil ki bu. Hayali arkadaşlar kitaplar gibidir. Yaratılırız, bizden keyif alınır, sayfalarımız kıvrılır ve kırışırız. Sonra da bize yeniden ihtiyaç olana dek bir kenara bırakılırız.”

Crenshaw uzandığı yerde sırtüstü dönüp gözlerini yumdu. Kedilerle ilgili hoş bir bilgi de onların karınlarını kendilerini güvende hissettiklerinde açıkta bıraktıklarıdır.

Crenshaw’un mırlamaları bir çim biçme makinesinin sesi gibi havaya yayıldı.

## kırk yedi

O gece uyuyamadım. Bomboş dairemizin içinde sesler yankılanıyor, gölgeler uzayıp kısalıyordu. Aklımı hep aynı soru meşgul ediyordu: İşler neden bu şekilde olmak zorundaydı?

Hayat adil değil, demişti Crenshaw. Söyledikleri, Bayan Malone'un geçen yıl biz dördüncü sınıftayken yarasalar hakkında verdiği ilginç bir bilgiyi aklıma getirdi.

Yarasaların yiyeceklerini birbirleriyle paylaştıklarını söylemişti.

Gecenin karanlığında, uyuyan memelilerde yaralar açan vampir yarasalardan bahsediyordu.

Aslında kan emmezler. Yaptıkları şeye daha çok kanı yalamak denebilir ki bu da gayet müthiş. Fakat gerçekten inanılmaz olan, insana “*yok artık*” dedirten özellikleri ise mağaralarına döndüklerinde yiyecek hiçbir şey bulamayan yarasalarla yiyeceklerini paylaşmaları. Aç yarasaların ağızlarından içeri sıcak kan kusarlar.

Eğer bu doğayla ilgili gelmiş geçmiş en müthiş gerçek değilse, başka nedir bilemiyorum.

Bayan Malone yarasaların özgeci olduklarını söylemişti; bu da demekti ki riskli olsa da diğer yarasalara yardım etmek için onlarla yiyeceklerini paylaşıyorlardı. Bazı biliminsanları bunu kabul ederken bazıları etmiyor.

Biliminsanları karşıt fikirlerde olmayı sever.

Sonra Bayan Malone bana bakmıştı. Çünkü daha okulun üçüncü haftası da olsa aklında yer etmiştim. “Jackson,” dedi, “belki sen şu büyük “*Yarasalar İyi Midir?*” tartışmasını noktalayabilecek kişi olabilirsin.”

O kişinin ben olamayabileceğimi çünkü bir çita, denizineği ya da köpek bilimci olmak istediğimi fakat yarasaları aklımda bir B planı olarak tutacağımı söylemiştim.

Bayan Malone o gün yarasalar hakkında bir şey daha söylemişti.

Bazen yarasaların insanlardan daha insan olup olmadığını merak ettiğini.

## kırk sekiz

Sonunda uyuya kalmış olmalıyım ki korkunç bir kâbustan uyandım. Nefes nefeseydim. Gözyaşların yanaklarımdan süzülüyordu. Ay sislere sarınmıştı.

Crenshaw bir patisini omzuma koydu. Yavaşça alnını alnıma dayadı.

“Kötü bir rüya mıydı?” diye sordu.

“Aslında tam hatırlamıyorum,” dedim. “Bir mağaradaydım sanırım, yardım istiyordum ama kimse oralı olmuyordu.”

“Ben yardım ederim,” dedi Crenshaw. “Ben dinlerim.”

Kafamı kaldırdım. Gözlerinin içine bakınca

orada kendi yansımamı gördüm.

“Ailemle gidemem,” dedim. Ağzımdan çıkanlara ben de şaşırmıştım. “Yine arabamızda yaşamaya dayanmam. Daha fazla endişe etmek istemiyorum. Yoruldum Crenshaw.”

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum.”

Gözlerimi açıp kapadım. Yanıt açıktı.

Kaçmam gerekiyordu.

Pek de gezi gibi olmayacaktı. Marisol’a onunla kalıp kalamayacağımı soracaktım. Evlerinde kalacak yer fazlasıyla vardı. Evdekilere yardım da edebilirdim.

Ayağa fırladım. Crenshaw beni izliyordu ama tek kelime etmedi.

Çantama koyacağım çok fazla eşya yoktu. Yastığımı, yadigârlar torbamı, birkaç giysimi ve diş fırçamı aldım.

Planıma göre ailem uyanmadan Marisol’ın evine gidecektim. Marisol erken kalkardı. Bu yüzden erken gelmemi sorun etmezdi.

Güç de olsa evde kâğıt ve kurşunkalem bulabildim. Ben kalemi ısırarak ne yazmam gerektiğini karar vermeye çalışırken Aretha ve Crenshaw beni izliyordu.

“Ne diyebilirim ki?” diye sordum, Crenshaw kadar kendime de.

Crenshaw “Senin için en önemli kişiye gerçeği söyle,” dedi. “Kendine.”

Ben de öyle yaptım.

*Sevgili annem ve babam,*

*İşte gerçekler.*

*Belirsizlikler beni yordu.*

*Her şeyi anlayacak yaştayım.*

*Böyle yaşamaktan nefret ediyorum.*

*Bir süre gidip Marisol’la kalacağım*

*İşleri yoluna koyduğunuzda belki size katılabirim.*

*Sevgiler,*

*Jackson*

*NOT: Aretha yastıkta yatmayı seviyor, unutmayın.*

*İKİNCİ NOT: Robin'in de neler olduğunu bilmesi gerek.*

Bir zarfa Goucherların dachshundlarını gezdirerek kazandığım on doları koydum. Zarfın üzerine şunu yazdım: *Yanlış kararlar verip iki talihsiz hata yaptım; bu yüzden lütfen Safeway'e (Gerber marka iki kavanoz tavuklu ve pirinçli bebek maması için) 7 dolar ve Pet Food Express'e de (kedi şeklinde bisküvi için) 3 dolar verin.*

## kırk dokuz

*Tak-tak-ta-ta-tak.*

Kapımı çalan Robin'di. "Jacks?"

Kalemimi bıraktım. "Git uyu Robin. Geç oldu."

"Odamda korkuyorum."

"Birazdan sabah olacak," dedim.

"Kapıda beklerim," dedi Robin. "Benek de yanımnda, bana arkadaşlık eder."

Crenshaw'a baktım. Patilerini havaya kaldırdı. "Bana sorma. İnsan çocukları kedi yavrularından sonsuz kez daha karmaşık."

"Lütfen yatağına dön Robin," diye yakardım.

"Beklemek benim için sorun değil," dedi Robin.

Ayağa kalktım.

Kapıya gittim.

Duraksadım.

Kapıyı açtım.

Robin içeri girdi. Yastığı, Benek ve Lyle kitabı yanındaydı.

Ona baktım.

Sonra da notuma.

Notu buruşturup attım.

İkimiz de uyuyakalana dek Lyle okuduk.

## elli

Uyandığımda Robin, Aretha ve Crenshaw döşekte sere serpe uzanıyorlardı. Robin ve Aretha'nın ağızlarının suyu biraz akmıştı.

Karşımızda, yerde annem ve babam oturuyordu. Üzerlerinde bornozları vardı. Babam buruşturduğum notu düzleştirip kucağına koymuştu.

“Günaydın,” diye fısıldadı annem.

Ona yanıt vermedim.

Babam alçak sesle “Bir gerçek...” dedi. “Anne babalar hatalar yapar.”

“Hem de çok,” diye ekledi annem.

“Bir gerçek daha...” dedi babam. “Anne babalar

çocuklarının sırtına yetişkinlerin sorunlarını bindirmemeye çalışır. Fakat bazen bunu başarmak güçtür.”

Robin kımıldansa da uyanmadı.

“Eh, çocuk olmak da zor,” dedim. Sesimdeki öfkeye şaşırılmışım. “Belirsizlik içinde yaşamak zor.”

“Biliyorum,” dedi babam.

“Yine o zamanlara dönmek istemiyorum,” dedim. “Bize yaşattıklarınızdan dolayı sizden nefret ettim. Haksızlıktı. Diğer çocuklar arabada uymak zorunda kalmıyor. Diğer çocukların karnı aç değil.”

Bunun doğru olmadığını, birçok başka çocuğun bizden çok daha zor durumda olduğunu biliyordum. Fakat umurumda değildi.

“Neden diğer anne babalar gibi olamıyorsunuz?” diye sordum. Gözyaşlarım beni şaşırtmıştı. Hıçkırıklar arasında nefes aldım. “Neden her şey böyle olmak zorunda?”

Annem yanıma gelip bana sarılmaya çalıştı. Ona izin vermedim. “Çok üzgünüm tatlım,” diye fısıldadı.

Babam burnunu çekti. Boğazını temizledi.

Crenshaw’a baktım. Uyanmış, beni dikkatle izliyordu.

Derin, titrek bir nefes aldım. “Üzgün olduğunuzu biliyorum,” dedim. “Ama bu işleri rayına oturtmuyor.”

“Haklısın,” dedi babam.

Kimse birkaç dakika konuşmadı. Duyulan tek ses Crenshaw’un usul usul mırılamasıydı. Onu da sadece ben duyabiliyordum.

Yavaş yavaş öfkemin yatışmaya başladığını hissettim.

“Benim için sorun değil,” dedim sonunda. “Gerçekten. Sadece bana gerçeği söylemenizi istiyorum. Hepsi bu kadar.”

“Bence makul,” dedi babam.

Annem “Gayet makul,” diyerek ona onay verdi.

“Eh, işte bir gerçek daha,” dedi babam. “Dün gece gitarlarımızı satın almak isteyen adama telefon ettim. Bana erkek kardeşinin alışveriş merkezinin yakınlarında bir müzik mağazası olduğunu söyledi. Bir müdür yardımcısına ihtiyaçları varmış. Kardeşinin bir de mağazanın arkasında bir ay boyunca boş kalacak, garaj üstü bir dairesi varmış. Bir süreliğine başımızın üzerinde bir çatımız olur. Belki biraz iş de çıkar.”

“Bu iyi, değil mi?” dedim.

“İyi,” diye yanıt verdi babam. “Fakat garantisi yok. Mesele şu, Jackson. Hayat karmaşadır. Karmaşıktır. Hayat hep böyle olsa güzel olurdu.” Parmağıyla havaya gitgide yükselen hayali bir çizgi çizdi. “Fakat hayat daha çok böyledir.” Bu kez havaya sıradağları andıran inişli çıkışlı bir çizgi çizdi. “Hep çabalaman gerekir.”

Annem “Neydi o söz?” diye sordu. “Yedi kez düş, sekiz kez kalk mıydı?”

“Yine fal kurabiyelerinden özlü bir söz,” dedi

babam. “Fakat doğru bir söz.”

Annem sırtımı sıvazladı. “Bundan böyle sana karşı mümkün olduğunca dürüst olacağız. İstediğin bu mu?”

Crenshaw’a baktım. Başını salladı.

“Evet,” dedim. “İstediğim tam da bu.”

“Tamam o zaman,” dedi babam. “Anlaştık.”

“Bir gerçek daha,” dedi annem. “Gerçekten kahvaltı etmem gerek. Gidip bu konuda ne yapabileceğimize bir bakalım.”

## elli bir

Müzik mağazası epey harap görünüyordu. Biz arabada beklerken annemle babam mağazanın sahibiyle konuşmaya gittiler. Epey uzun sürdü. Robin’le, onun T-ball kepini ve şekersiz sakızlar kullanarak mısır gevreği topu oynadık.

Robin “O mor jelibonları hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Sihirli olanları mı?”

Robin başını salladı. “Belki de o kadar da sihirli değillerdi.”

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Kylie’nin doğum günü partisindendi onlar.” Robin atkuyruğunu çekiştirdi. “Sadece onların sihirli olduğunu düşünmeni istedim. Fakat öyle bir şey yok tabii.”

“Bilemiyorum doğrusu,” dedim. “Sihir bazen gerçek olabilir. Asla bilemezsin.”

“Gerçekten mi?” dedi Robin.

“Gerçekten,” dedim.

Annemle babam mağazadan çıktıklarında yüzleri gülüyordu. Bir adamla tokalaştılar. Sonra adam onlara birkaç tane anahtar verdi.

Babam sırtarak “İşi aldım,” dedi. “Yarı zamanlı da olsa şu durumda bize faydası olur. Üstelik kalacak bir yerimiz de olacak. Bir aylığına da olsa. O zamana kadar da yeni bir plan kurarız diye umuyorum. Seni ve Robin’i aynı okulda tutmayı gerçekten çok istiyoruz. Elimizden geleni yapacağız. Fakat garantisi yok.”

“Biliyorum,” dedim. Her ne kadar bu mükemmel bir yanıt olmasa da içime sinmişti.

Garaj üstü daire küçük ve tek yatak odalıydı. İçeride televizyon yoktu. Ayrıca halılar, iç bayıcı bir bej tonundaydı.

Yine de... Bir çatısı, bir kapısı ve ona ihtiyacı olan bir aile vardı.

## elli iki

Hayali arkadaşlar hakkında okuduğum makalede onların sıklıkla bunalımlı dönemlerde ortaya çıktığı yazıyordu. Çocukların ilgileri olgunlaştıkça büyüyüp hayali arkadaşları terk etmeye meyilli oldukları söyleniyordu.

Fakat Crenshaw bana başka bir şey söylemişti.

Hayali arkadaşların asla gitmediklerini. Hep göreve hazır olduklarını. Kendilerine ihtiyaç olur diye öylece beklediklerini.

Bunun çok uzun süre beklemek anlamına gelebileceğini söylediğimde Crenshaw bunu umursamadığını söylemişti. İşi buydu.

Yeni dairemizdeki ilk gecemizde salondaki bir sandalyede uyudum. Gecenin bir yarısında uyan-  
dım. Herkes derin uykundaydı.

İçecek almak için banyoya gittiğimde suyun aktığını işitip şaşırdım. Kapıyı çaldığımda kimse yanıt vermedi. Kapıyı biraz araladım.

Köpükler yüzüyor, dans ediyordu. Buhar yükseliyordu. Fakat sisin içinde duş alan, yüzünde köpüklerden yaptığı sakal olan Crenshaw'u seçtim.

“Hiç mor jelibonun var mı?” diye sordu.

Yanıt verecekken babamın elini omzumda hissettim. “Jackson? İyi misin?”

Dönüp ona sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum,” dedim. “Ve bu bir gerçek.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı babam.

Gülümsedim. Ne zamandır ona sormak istediğim soruyu anımsadım. “Baba,” dedim, “hiç Finian diye birini tanımış mıydın?”

Babam uzaklara dalıp “*Finian* mı dedin?” diye sordu.

Banyonun kapısını kapatırken Crenshaw'u bir kez daha gördüm. Başının üzerinde duruyordu. Kuyruğu köpüklerle kaplıydı.

Gözlerimi sıkıca yumup ona kadar saydım. Ya-  
vaşça.

On saniye onun gitmeyeceğinden emin olmam için yeterli bir süre gibiydi.

Gözlerimi açtığımda Crenshaw hâlâ oradaydı.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Her zaman mantıklı bir açıklama vardır.

Bu sırada ben de hâlâ yapabiliyorken sihrin keyfini çıkaracaktım.

## **Teşekkürler**

Sabırları ve nefes kesen yetenekleri için The Fei-wel and Friends'deki Rich Deas, Liz Dresner, Nicole Moulaison ve Mary Van Akin'e; yakın ilgisi, şaşırtıcı içgüdülerini ve seviyeli espri anlayışı için Liz Szabla'ya; yol göstericiliği ve hevesi için Angus Killick'e ve hemen hemen her şey için Jean Feiwele;

Yol göstericiliği ve arkadaşlığı için Pippin Properties, Inc.'deki olağanüstü temsilci Elena Giovinazzo'ya;

Crenshaw'a can verdiği için çizer Erwin Madrid'e; evsiz kalan öğrencilere kendi öykülerini paylaşma

imkânı veren eşsiz bir okul oldukları için San Diego, Kaliforniya'daki Monarch Okulu'ndaki muhteşem öğrencilere ve çalışanlara;

Hayali bir kediyle saatler süren sohbetlerime katlandıkları için aileme ve arkadaşlarıma;

“Bir yeriniz kanamadığı sürece yazarken beni rahatsız etmeyin” emrimi hoş gördükleri için Jake ve Julia'ya;

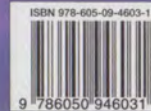
Ve yıllar önce o konserve açacağıını ödünç almak istediği için Micheal'a

En içten teşekkürlerimle...

Jackson ve ailesi zor günler geçiriyordu. Maddi durumları kötüleşmişti. Ne kirayı ödeyebilecek ne de buzdolabını doldurabilecek paraları vardı. Hatta bütün aile köpekleriyle beraber tekrar arabalarında yaşamak zorunda kalabilirdi.

Crenshaw bir kedi idi. Kocaman, açıksözlü ve... görünmezdi. Jackson'ın hayali çocukluk arkadaşı ona yardım etmek için geri dönmüştü. Bu sefer ne kadar gerekirse o kadar kalacaktı. Çünkü gerçek ya da hayali olsun, arkadaşlar onlara en çok ihtiyacınız olan anlarda hep yanınızdadır.

*Çağdaş çocuk edebiyatının ödüllü yazarı Katherine Applegate'in kaleminden hayal gücü ile gerçekliğin mizahi ve sıcak bir dille ustaca harmanladığı, arkadaşlığın mucizelerine dair dokunaklı bir roman.*



ISBN 978-605-09-4603-1

Tavsiye  
Edilen  
KDV'siz  
Satış  
Fiyatı

₺ 22,22